

BOLSJEVIK nr. 6 1980

GENEVEÅNDE
DER KAPITALEN HERSKER
KAN IKKE FREDEN LEVE.

leder

Til alle medlemmer, partiledelsen, SIPO og eventuelt andre faste lesere:

Bolsjevik har i lengre tid manglet alle forutsetninger for å bli et bra blad. Resultatet har, som de aller fleste vel har merka seg, blitt deretter. Dette skal forhåpentligvis rettes opp fra og med dette nummeret. Den viktigste årsaken til en så tøylesløs optimisme er at Bolsjevik i skrivende stund har en fast redaksjon, som først og fremst har til oppgave å lage et bra medlemsblad. Når det er sagt, er det greit å tilføye at vi er ganske uerfarne på dette området. Derfor er vi avhengige av kritikk fra dere. Samme om det går på politiske eller tekniske feil eller svakheter.

Målet vårt er i første omgang å gjøre Bolsjevik så interessant at det blir lest. Situasjonen idag er vel at de få som leser Bolsjevik mer gjør dette av plikt, enn av interesse. Dessverre. På lenger sikt vil vi forsøke å bygge opp Bolsjevik til et debattforum for alle medlemmer. Men en forutsetning for det er jo at bladet blir lest, og lest av mange. Sist vil vi ta med det stoffet sentralstyret vil ha ut til medlemmene. Samtidig vil vi begrense dette mest mulig, for å unngå at Bolsjevik blir en rein ordresamling fra sentralstyrets side.

Vi har tenkt å bygge opp hvert nummer rundt et hovedtema. Av forslag til temaer kan nevnes: krigsfaren, stoff misbruk, skolepolitikk, faglig arbeid, valget, etc. Hvilke saker som til sjuende og sist blir tatt opp vil dels avhenge av deres ønsker, og dels avhenge av hva som skjer omkring oss. Hvert (tema)nummer vil til slutt stille noen spørsmål til diskusjon. Det må ikke oppfattes som noe pålegg, men som et tilbud/forslag til lagsdisku-

sjon. Om dere tar opp emnene vi reiser eller andre saker, og om dere bruker våre spørsmål eller lager andre er for såvidt likegyldig. Det som teller er at den politiske diskusjonen tas opp igjen i laga. Samtidig håper vi sjølsagt at eventuelle diskusjoner vil kunne ut i vedtak og/eller debattinnlegg til Bolsjevik som kan bidra til å bedre bladet, og føre Rød Ungdom framover.

Jeg håper dette faller i god jord, og er det noe dere er uenige i, eller har forslag til når det gjelder hva og hvordan Bolsjevik skal være så bare skriv inn. Vi trenger det.

red

Innhold

Side 2: Leder

Side 3: Innhold

Side 4: Tema: Om krigsfaen

Side 5: Storkrig før -85

Side 12: Faren for verdenskrig vokser,
men er ikke akutt

Side 17: Fredsparoie?

Side 23: Om NATO og forhåndslagring

Side 25: Hva nå?

Side 26: Afghanistan, krigcn So /jet ikke kan vinne

Side 28: To syn på saken

Side 28: Bevar verdensfreden

Side 31: 12 teser om krig og fred

Side 34: Skolepolitikk

Side 37: Organisatorisk

Side 40: Ny sikkerhetsinstruks

Side 45: Ungdomsside i Klassekampen

Side 46: Debatt

TEMA

OM KRIGSFAREN

Faren for en ny verdenskrig har økt betraktelig det siste året. Etter innmarsjen i Afghanistan er det ikke bare ml-bevegelsen som mener at vi lever i en førkrigstid. Det har blitt en langt på vei allment godtatt oppfatning. Samtidig er det stor usikkerhet og uenighet både i og utenfor vår egen krets. Som et initiativ for å bedre dette startet Røde Fane i nr. 2/80 en diskusjon om noen av de mest sentrale spørsmålene. Denne debatten har delvis gått i Røde Fane, og delvis i Klassekampen. Imidlertid har det stort sett vært de mer kjente kanonene som har deltatt. For å forsøke å spre diskusjonen til fler, har vi som tema i dette nummeret av Bolsjevik tatt opp spørsmålet om krigsfaren. Dels er det slik at det generelt diskuteres for lite politikk i Rød Ungdom, og dels er dette spørsmålet av stor betydning for hele Rød Ungdom.

For å systematisere stoffet litt har vi samlet det under fire stolper. Det er samtidig de spørsmålene vi foreslår at lagene tar opp til diskusjon:

1. Kan vi hindre eller utsette krigen? Hvor fort kommer den? Hva slags krig vil det bli?
2. Er det riktig å stille en parole for fred i dag?
3. Hva skal vi mene om forhåndslagring og NATO?
4. Hva kan eller må gjøres nå, sentralt og lokalt (Galtung-initiativet, Afghanistan)

Ved siden av dette har vi bedt kamerater skrive sitt syn

Det er større sjanse for at nye militære framstøt kommer i første halvdel av 80-årene enn i siste, bl.a. fordi USAs beslutning om militær opptrapping ikke vil gi resultater før om 5–6 år. Sovjet vil derfor ha størst forhåpninger om å vinne en konfrontasjon før 1985.

Dette er blant de tingene Egil Fossum tar opp i denne artikkelen.

Hendingene i Afghanistan har skapt krigsfrykt hos mange. En Gallup som nylig ble offentliggjort viser at 4 av 5 nordmenn frykter nye sovjetiske framstøt. Det er dessverre grunnlag for en slik frykt. Den krigen vi i AKP(m-l) har advart mot i mange år har plutselig rykket nærmere.

I denne artikkelen tar jeg sikte på en omfattende behandling av faren for krig. Jeg tar ikke for meg alle muligheter som situasjonen rommer. Egentlig har jeg bare ett poeng, nemlig at en storkrig kan komme langt forttere enn vi er vant til å tenke oss. Hvorfor? Jo, fordi aggressoren Sovjet kan se seg tjent med å komme en ugunstig økonomisk, politisk og militær utvikling i forkjøpet. Slå til før situasjonen ute og hjemme går Sovjet for mye i mot.¹

A.J.P. Taylor, kjent engelsk historiker, nevner at de tyske generalene før første verdenskrig mente at året 1914 var det siste året Tyskland hadde muligheter for å vinne en storkrig i Europa. Grunnen var Tsar-Russlands økende styrke slik de vurderte den. De måtte slå til før utviklingen gikk dem for mye imot.² Dette illustrerer mitt poeng. Sovjet kan ikke i ro og mak sitte å planlegge sitt neste trekk med full kontroll over alle relevante faktorer. Trekk ved utviklinga av Sovjetøkonomien, utviklinga i militærbalansen og den politiske utviklinga internasjonalt går dem i mot. De får dårlig tid hvis de skal ha noen virkelig sjanse til å nå sine imperialisti-

ske mål.

Jeg hadde tenkt å kalle artikkelen «Hvorfor det blir storkrig før 1985», men jeg ser at argumentasjonene min ikke «bærer» en så presis spådom. Men synet mitt er at det er større sjanser for en storkrig før og rundt midten av 10-året enn i slutten. Så får jeg bare håpe at virkeligheten selv viser at jeg prater tull.

Vi må prøve å ta utgangspunkt i Sovjet-ledernes synspunkt. Jeg regner med at de tenker og hancler rasjonelt. Jeg tror ikke Afghanistan var noen desperat handling. De visste at de ville tackle det militært, og de visste at verden vil gå dem imot politisk – ikke militært. Det var en nøye kalkulert risiko.

Allikevel er deres rasjonalitet begrenset. Sjøl en supermakt som Sovjet kontrollerer ikke alle faktorer. Det er mye den ikke vet og kan vite, bl.a. hva hovedmotstanderen USA vil gjøre (det vet kanskje ikke hovedmotstanderen selv.) Hitler, i motsetning til generalene sine, regnet ikke med krigserklæring fra England da han gikk inn i Polen i 1939. Med sitt kjennskap til Englands militære muligheter til å oppfylle forpliktelsene overfor Polen, virket det lite sannsynlig, men han fikk krigen.

Japan arbeidet i mange år med planer for å overta de europeiske kolonimaktene og USAs interesser i Østen. USAs handelsboikott i august 1941 kom overraskende på dem og tvang dem til å slå til, i

desember, før oljemangelen tvang dem i kne. Disse konsekvensene var i sin tur sikkert ikke forstått av USA. Det er mange ukjente faktorer i denne «krig-fredlikningen».

Carter gir militære garantier når det gjelder Gulfen, upresise riktignok, men hensikten er klar nok. Russerne må ligge unna, ellers så smeller det. Han gjør det samme for Jugoslavia. Problemet sett fra USAs synspunkt er bare at de har små muligheter for å sette makt bak disse løftene, særlig når det gjelder Gulfen. Dette vet Sovjet, men allikevel kan de ikke være sikre på at det ikke blir krig om de allikevel gjør et framstøt. Det har den annen verdenskrig lært oss.

Hitlers krigsmål har vært mye diskutert. Vi kan imidlertid være sikre på at han ikke ønsket verdenskrig. Han ønsket heller ikke krig med England. Han ønsket hegemoni på det europeiske kontinentet, kolonier og en plass i solen ved siden av England, og han var beredt til å bruke militær makt for å oppnå det. Han fikk verdenskrigen. Sovjet har dyptliggende økonomiske behov for å ekspandere. De har vist ved en rekke anledninger at de er villige til å bruke militær makt. De er nødt til å drastisk redusere USAs innflytelse i verden for å oppnå sine økonomiske og politiske mål. Dette vil føre til krig, sjøl om kanskje hverken USA eller Sovjet ønsket akkurat den krigen, akkurat da, og akku-

Sovjetiske tanks rykker fram under aetise. Det kan bli alvor for 1985, frykter Egil Fossum.

rat der.

ØKONOMISKE FAKTORER SOM DRIVER FRAM KRIGEN

Sovjetøkonomien har vært i rask vekst siden 1917 og har utviklet seg fra en tilbakegående agrarøkonomi med en liten, men moderne storindustriell sektor, og til en utviklet imperialistisk økonomi. I mange år nå har veksten vært avtakende, men fortsatt er bruttoveksten ikke dårlig sett med vestlige øyne, rundt 2% vekst i bruttonasjonalproduktet pr. år. I mange år har Sovjet halt innpå USA når det gjelder størrelsen av BNP fra ca. 40% i 1955 til over 60% i 1979.

Sovjet er idag en utviklet imperialistisk økonomi med et svært allsidig næringsliv. På enkelte områder er det gått forbi USA. Allikevel er dette en koloss på leirføtter. Bladet «Economist» sier det slik: «Etter flere tiår med avtakende økonomisk vekst, befinner Sovjetøkonomien seg nå i store vansker. Økende råvarepriser, begynnende energiknapphet, lavere vekst i tilgangen på arbeidskraft og kapital og svak produktivitet peker på en haltende industri i 80-åra.»³ Bladet hevder også at veksten i 1979 var den laveste siden 1930.⁴

Den svenske økonomen Andreas Ådahl trekker særlig fram at rentabilitetene på kapitalen er synkende, mens det samtidig er slik at en økt arbeidsproduktivitet først og fremst er avhengig av økt kapitalinnsats.⁵ Minskende kapitalproduktivitet og produktivitet hos arbeidskrafta viser at profitten går ned.

Jordbruksproblemene er ikke løst på tross av at en stadig større del av Sovjets samlede investeringer går til jordbruket. Det har videre vært nødvendig å øke investeringene i forbruksvareindustrien. Jeg tror ikke det uten videre er politisk mulig å skjære ned på det private forbruket i Sovjet i dag under normale forhold. Militærbudsjettet er stort og stigende, muligens så høyt som 11-13% av BNP.

kanskje enda mer, mot USAs 5%.⁶

Med synkende produktivitet, minskende tilgang på arbeidskraft, stigende råva-repriser, synkende kapitalproduktivitet, de store landbruksproblemene og stagnasjon i økonomien som helhet: hvor skal kapitalen til nye investeringer tas fra? Fra utlandet blir det også vanskeligere å importere kapital, såvel som teknologi. Russerne selv har ikke gitt noe svar på problemet, og Bresjnevs tale på Sentralkomiteplenenumet i november malte et dystert bilde av situasjonen.⁷

En særegen rolle spiller oljen. Halve Sovjetindustrien drives av olje. Militæret bruker 1/6 såvidt jeg vet. Mye olje går til vesallene i Øst-Europa og ellers i verden, og de forskjellige krigene Sovjet driver koster sitt. Halvparten av Sovejts inntekter i hard valuta kommer fra olje og gass.⁸ Til vesten selger Sovjet olje og gass og kjøper korn og teknologi.

Sovjet er verdens største oljeprodu-sent. Men utvinningstakten er raskere enn letetakten ifølge Economist og andre kilder. Sovjet mangler teknologi til å utnytte oljeforekomstene i det nordlige Sibir. Det mangler teknologi og spesialstål til de enorme rørledningene som skal til. Denne olja vil også bli dyr – når den engang måtte komme.

Olja er følgelig i ferd med å bli et stort problem for Sovjet. Allerede nå øker olje- og energiproduksjonen langsommere enn industriproduksjonen. Flere kilder hevder at Sovjet vil bli nettoimportør av olje i 80-åra. Men krisa vil oppstå før det – allerede når inntektene i hard valuta begynner å forsvinne om få år.

Til poenget: Jeg tror ikke Sovjet-lederne er villige til å «hangle» seg gjennom 80-åra med en rakst synkende profitt og stadig økende økonomiske problemer. En slik utvikling vil underminere den politiske stabiliteten i landet, landets økonomiske styrke og hele den tekniske og industrielle basis for militærmakta. Fristelsen til å starte nye militære eventyr er

stor. I Den persiske gulf finnes olje — i Vest-Europa teknologi,⁹ og ikke så rent lite matvarer heller.

Men hvorfor ikke være «snille gutter», drive avspenning og samarbeid, kjøpe teknologi og olje? Poenget er at dette har vært prøvd i mange år uten at problemene deres er løst. Sovjet er dårligere stilt i 1980 enn i 1970. Dette blir skjerpet ved at olje er en virkelig knapphetsvare av avgjørende betydning for begge supermaktene og alle land i verden. Der gis det ikke ved dørene.

Men profitten er fortsatt drivkrafta. Profitten i Sovjet går ned. Utenfor landets grenser derimot, er det profitt å hente. Men ettersom Sovjet totalt har en svakere økonomi enn USA klarer landet ikke å trenge ut USA. USA hindrer dem over alt. De kan vinne ved ulike handelsavtaler, men ikke ved kapitaleksport. Parallellen til forholdet mellom Tyskland og England i 30-åra er slående. Tyskland kontrollerte store deler av Balkan økonomisk gjennom handelsavtaler bl.a. men de klarte ikke å trenge ut England (og Frankrike) som eiere av kapital.

For å sikre seg mot USA trenger Sovjet nykolonier og «innflytelsesområder» akkurat slik Lenin sier det: Til de mange «gamle» motivene for kolonipolitikken har finanskapitalen foyd til kampen om råstoffkildene, om kapitaleksporten, og om innflytessfærer, det vil si sfærer for lønnsomme avtaler, konsesjoner, monopolprofitt og så videre, økonomisk territorium i det hele tatt.

Altså er Sovjet en utvikla imperialistisk økonomi, men en økonomi med svakheter. *Nettopp i denne forbindelsen mellom styrke og svakhet tror jeg vi må lete for å finne noklene til Sovjets aggressive utenrikspolitikk — og Sovjets hastverk.* Særlig vil oljemanglene bidra til å tvinge aggresjonsspiralen oppover; slå til for det er for sent.

DEN MILITÆRE LIKNINGEN

De konvensjonelle styrkene er viktigst — i allefall opp til et visst konfliktnivå. Det er med dem man erobrer territorium, tar oljekilder osv. Det er mellom USAs og Sovjets konvensjonelle styrker ulikhetene er størst. De kjernefysiske rustningene er i allefall av noenlunde samme størrelsesorden. Begge parter ser det slik at de konvensjonelle rustningene utvikler seg i en situasjon med tilnærmet kjernefysisk likhet. Allikevel kommer vi ikke helt utenom de kjernefysiske styrkene i denne artikkelen.

Nå er ikke jeg kompetent til å gi en teknisk vurdering av de to supermaktens relative kjernefysiske styrke. Det er ikke nok å telle raketter, og stridshoder. Faktorer som treffsikkerhet, sprengkraft, leveringsmåte, sårbarhet, organisasjon osv. er alle relevante. Ekspertene er heller ikke enige om dette.

Noe er i allefall klart. Fortsatt er begge parter istand til å svare med svære ødeleggelser hos motstanderen sjøl om de blir angrepet først. Det skyldes særlig de ubåtbaserte raketter (SLBM). Samtidig tror jeg det er riktig at Sovjets forsvar mot slike raketter er bedre enn USAs, og store deler av USA landbaserte raketter (ICBM) kan slås ut av Sovjet i et første angrep, mens det motsatte ikke er tilfelle i samme grad.

Carter planlegger nå en ny interkontinental rakett, MX, som stadig skifter utskyttingssted og som er vanskeligere å ødelegge ved et lynangrep. Dette vil gi USA større muligheter til gjengjeldelse. Det bevilges penger til denne raketten nå og den vil begynne å bli operasjonsklar rundt 1985. Skal Sovjet vente til da med å gjøre større militære framstøt, eller tidligere? Dette er nok en *underordna* faktor i hele risikoanalysen til Sovjet, men det er likefullt en faktor.

Men om de kjernefysiske våpnene er av noenlunde samme størrelsesorden, så gjelder det på ingen måte de konvensjonelle våpnene. Her dreier det seg virkelig

om en nivåforskjell. Denne forskjellen består selv om «kjøttvekta» øker noe i Vestens favør hvis vi legger til henholdsvis NATO og Warszawapakten.

Sovjet gjennomførte en lynoperasjon i Afghanistan med 2–3 luftlandedivisjoner med tungt utstyr inkludert panser. De viste at de bl.a. kunne forsyne disse styrkene fra lufta. Sovjet har 10 slike divisjoner og kan følgelig gjennomføre såvel flere som større slike lynangrep – dagens blitzkrieg – og de kan holde dem i krig ved forsyninger luftveien.¹¹ Luftbrua i Etiopia i 1978 slo nok de vestlige militærplanleggerne med forferdelse. Intet land i vesten har noe tilsvarende.

Carter har påtatt seg ansvaret for området rundt det oljerike Gulven. Men militærmakt til å gjennomføre det har han ikke. I løpet av 2 uker vil han kunne sette inn 2 divisjoner – med lette våpen, mot Sovjets tunge. Og en ting er å frakte troppeper, noe ganske annet er å forsyne dem i krig. «Den virkelig store svakheten vi har er strategisk lufttransport» sier sjefen for Carters nettopp oppstarta ekspedisjonskorps, generaløyntant i Marinekorpset, P. X. Kelley til Newsweek.¹² Dette nevnt som et slående eksempel på ulikt styrkeforhold.

Sovjet har et militærapparat som er mer enn dobbelt så stort som USA. Hvis vi inkluderer reservene og fast ansatte sivile i militæret har Sovjet et samlet militæretablisement på rundt 12 millioner mann mot USAs 4.¹³ Sovjet har pr. i dag 35 000 tanks mer enn USA.¹⁴ Slik kunne en fortsette, og produksjonen av våpen gir ikke USA noen grunn til optimisme: I 1939 var aggressoren Tyskland underlegen på papiret, i dag er han overlegen og så på papiret.

Dette er et gunstig utgangspunkt for Sovjets ambisjoner og sikkert en hovedfaktor i Sovjet-ledernes militær-politiske vurderinger. Men – det kan endre seg. USA har fortsatt en sterkere økonomi. Det har råd til mer. Nå bruker landet litt

over 5% av BNP til militære formål. Under den annen verdenskrig brukte det 40% og likevel klarte landet å opprettholde en høy levestandard relativt sett. Det er et viktig strategisk poeng for Sovjet å slå til før større deler av USAs enorme industripotensial settes inn for militære formål.

Nettopp nå begynner en opprustning i USA, foreløpig med en mindre økning på rundt 50 milliarder kroner året i faste priser, og det presses på for mer. Dette vil bl.a. gå til nye tanks, strategisk lufttransport, nye ubåter og rakettkryssere, og ikke minst til et ekspedisjonskorps på 100 til 150 tusen mann som skal kunne settes inn overalt på kloden. Men dette korpset er minst 5 år og 50 milliarder kroner borte. Like lenge går det før de øvrige bevilningene gir seg virkelig håndfaste resultater. Blant annet tar det 6–7 år å bygge opp USAs ammunisjonslagre for krig. Mitt poeng er igjen enkelt: Sovjets relative militære overvekt vil antakelig være større i begynnelsen av 80-åra enn i slutten. Vil ikke Sovjet-lederne kunne føle seg fristet til nye militære operasjoner på et tidlig tidspunkt – heller enn å vente på USAs opprustning, akkurat som de tyske generalene i 1914? Jeg tror den muligheten er stor.

HVA GJØR VERDEN MED SOVJET – OG HVA GJØR SOVJET?

Tsjekkoslovakia 1968. Deretter Angola, Etiopia og Eritrea, Kampuchea og Afghanistan. Verden er ikke upåvirket av dette. Det har skapt og skaper engstelse. Ett uttrykk for dette er den nesten samstemmig islamske fordømmelsen av Sovjet i februar i Islamabad. Et annet – og for Sovjet viktigere – uttrykk for dette er de store allianseforholda i verden.

Vi ser kimene til en virkelig stor anti-sovjetisk allianse: Vest-Europa, USA, Kina, Japan. Det forsiktige Japan tok etter hvert et langt steg vekk fra Sovjet etter

Afghanistan. Forsvarsminister Brown var i Kina under Afghanistan-invasjonen. At dette styrket båndene mellom USA og Kina mot Sovjet avgjørende kan vi ikke tvile på.

Det er bra at motstanden mot Sovjet øker. Det kan føre til at Sovjet kan tape en krig når den kommer. Det kan til og med tenkes at en krig — verden er krigsmoden alt i dag — kan utsettes. Men det er ikke sikkert. *Økende politiske vansker kan også framskynde en krig.* Dette er den andre sida av dette, og det styrker mitt argument. Det kan tenkes at Sovjet vil slå til før motstanden internasjonalt blir for sterk.

Et særegent trekk for Sovjet — beslektet med Tysklands situasjon for 2 verdenskriger — er tofrontsituasjonen — fiender både i øst og vest. Dette var et mareritt for Bismarck og keiser Wilhelm. Det var også et mareritt for den tyske generalstaben i slutten av 30-åra. Jeg er sikker på at det skaper frykt i Sovjetledelsen i dag.

Kinas styrke øker. Sovjet frykter Kinas rettmessige krav på forhandlinger om grensene. Legg til en god porsjon russisk rasisme og du får både en gul fare og en fare fra øst. Samtidig et sterkere NATO i vest. Og jeg kan legge til — trusselen mot Sovjets «bløde underliv» i sør. Det er også en faktor — den nasjonale bevegelsen i den islamske verden tvers over grensa for Sovjets 50 millioner muslimer. Hvis Sovjet skal kunne gjennomføre militære ekspansjonsplaner har de ikke god tid så lenge motstanden vokser. Mitt poeng igjen: slå til fort, for motstanderen får vokst seg sterkere. Hvis de må slå til mot en motstander om gangen, vest eller øst

forst, så trengs tempo!

Den amerikanske historikeren Miles Kahler skriver i siste nr. av Foreign Affairs dette: «Den største oppfordringa til å ta risiker er tilstede når de indre forholda ikke utelukker det, men samtidig er dårlige nok til å oppfordre til en aksjon som kan hjelpe til med (indre) konsolidering. Det gjelder særlig når dette er parret med en internasjonal situasjon som kan bli utfordret med en etterhvert synkende mulighet for suksess. Fra 1912 begynte makt-haverne i Østerrike-Ungarn og Tyskland å tenke på den måten». ⁵ *Altså, være tvunget til militære eventyr p.g.a. indre forhold, og samtidig være nødt til å slå til for de internasjonale faktorene blir for ugunstige. Jeg tror dette er Sovjets situasjon nå.*

Jeg tror ikke Sovjet ønsker en verdenskrig. Ingen vil det. Men de ønsker hegemoni. Målene deres, midlene deres og det faktum at en annen supermakt sitter på mye av den rikdommen kan føre til en slik krig. De trenger «lebensraum» for kapitalen sin, og de trenger råstoffer. USA vil sjølsagt ikke forhandle om byttet, iallefall ikke noen stor del av det. Sovjet må skyve vekk USA, og det kan de bare gjøre ved å beseire det. For å kunne vinne fram militært har Sovjet dårlig tid. På kort sikt går en rekke militære, økonomiske og politiske utviklingstendenser dem imot. Storst sjanse for å lykkes militært vil de ha i begynnelsen og midten av 80-åra, ikke i slutten. Dette vet Sovjet-lederne. Situasjonen er dermed svært farlig, og vi kan få storkrigen fortere enn vi noen gang har trodd.

EGIL FOSSUM

FAREN FOR VERDENSKRIG VOKSER, MEN ER IKKE AKUT

Krig er noget forbandet ubehageligt. Herom er de fleste enige. Initiativer som Kvinder For Fred får stor opbakning, og ønsket om fred er logisk. Men skal det virkeliggøres, må videre spørgsmål om hvad, der truer verdensfreden idag, også stilles for at nå frem til en mere konkret retning for fredspolitikken.

Når vi her ser på faren for en verdenskrig, er det ikke, fordi vi ønsker den. Tværtimod. Det er for at analysere faktorerne for og imod - for at undgå den. Langt de fleste ønsker fred. Men mange herhjemme ser også, at en krig har to parter, og at det f.eks. er nødvendigt at støtte den undertrykte side i en krig. Væbnet kamp mod undertrykkelse må støttes, fordi kun den kan bringe afslutning på den undertrykkelse, der

skaber krigen, og dermed begrænse lidelserne.

Når det gælder vurderingen af en verdenskrig, er forvirringen større. Og den er langt mere kompliceret. Men den er nødvendig, for selv om vi ikke på vore breddegrader har oplevet krig i mange år, så har der været to verdenskrige, og verden er ikke blevet mere rolig siden.

Rivalisering det væsentligste

Vi bragte i nr. 6 en udtalelse fra KAP's forretningsudvalg netop om verdenssituationen efter besættelsen af Afghanistan. Her fremgik det, at vi så faren for en verdenskrig som skærpet, men også, at vi stadig så rivalisering mellem supermagterne Sovjet og USA som det væsentligste. Vi

— Mange føler, at truslen om en verdenskrig er blevet mere nærværende med det, der sker i Afghanistan. Men hvor meget brænder det på? Man kan ikke spå om fremtiden, men man kan gøre sig nogle nuancerede overvejelser om, hvordan situationen kan udvikle sig. Her må både falsk tryghed og hysteri undgås. Men overvejelserne er nødvendige, fordi vurderingen af, hvor akut faren for verdenskrig er, får konsekvenser for retningen af den politik, der skal til for at give freden en chance.

Er faren akut, må en bred front skabes mod krigen med de kræfter, der er, også dem der i andre situationer er arbejderklassens og folkenes fjender. For så er kampen mod krigen den første og vigtigste opgave. Er den ikke så akut, vil sådan en alliancepolitik være forkert og betyde ofre, der på lidt længere sigt svækker udviklingen af kræfterne mod krigen.

Fordi alliancepolitikken på den måde påvirkes af, om der, populært sagt, er god eller dårlig tid, ser vi her nogle udviklingstræk i verden med det formål at peje os ind på, hvor akut farten for en verdenskrig er. Senere vil vi følge det op med konsekvenserne for en dansk fredspolitik og dansk forsvarspolitik.

tog skarpt afstand fra, at situationen blev udnyttet til en styrkelse af USA og NATO.

Det er denne vurdering, vi har vil uddybe. Og vi vil understrege, at de følgende mere detaljerede overvejelser ikke er gennemtænkte partivedtagelser. Vi vil også understrege, at udviklingen ikke kan puttes i skemser, og der kan ikke sættes klokkeslet på et eventuelt krigsudbrud. Men derfor er det alligevel nødvendigt at bestemme tendensen, fordi vurderingen heraf får konsekvenser for fredspolitikken. Derfor disse overvejelser.

På den korte plads er vi også nødt til at tage nogle ting for givne, f.eks. at Sovjet, ligesom USA, er en imperialistisk magt med en indre ekspansiv dynamik som

følge af sin statskapitalistiske økonomi.

Imperialisme avler krig

De to tidligere verdenskrige har været imperialistiske omfordelingskrige. Imperialistiske magter har justeret deres indbyrdes styrkeforhold gennem krig, når situationen er blevet tilstrækkelig spændt - en kamp om råstoffer og markeder.

På samme måde er det idag de to imperialistiske supermagter Sovjet og USA, der truer verdensfreden. De fører an i oprustningen, de er de eneste magter, der er så store, at de har mulighed for at slå om verdensherredømme.

Særligt farligt er det, når styrkeforholdet mellem sådanne magter forrykkes. Og særligt farlige er økonomisk svage, men militært stærke magter, der har ambitionerne. Historien viser, at de ofte har kompenseret for deres økonomiske svaghed med militære midler og udløst krigen. Og netop den situation står Sovjet i idag.

USA - en supermagt, men på tilbagemog

Der er en udbredt erkendelse af supermagten USA's onde gerninger. USA har økonomisk indflydelse i en lang række lande - flere end Sovjet - og USA har militærbaser over hele jorden.

Men især efter USA's nederlag i Indokina er der en ny tendens, der har gjort sig gældende: USA mister positioner og indflydelse. Det gælder Vietnam. Det gælder Iran. Det gælder Nicaragua. USA's allierede bliver mere og mere selvstændige. Og f.eks. olielandene bliver mere selv-

stændige.

I disse tomrum forsøger Sovjet til gengæld at vinde indpas. Det lykkes ikke alle steder, men det er lykkedes i Vietnam. Og taget under ét har Sovjet i modsætning til USA i slutningen af 70'erne været på fremmarch. Angola, Vietnam, Kampuchea, Yemen og sidst Afghanistan er eksempler herpå.

USA kridter støvlerne -

Men USA har reageret skarpt på Afghanistan og søgt at vende den defensive udvikling. Carter har formuleret en »doktrin« om militær indgriben i olieområdet, CIA styrkes, militærbudgettet styrkes. Og det såkaldte »Vietnam-syndrom« aflæses tilsyneladende af en ny ideologisk enhed. Men USA kan ikke længere gøre, hvad det vil. Militær indgriben som »i gamle dage« vil de fleste steder vække alt for stor modstand til, at USA tør risikere det. Det hævdes også, at USA først engang midt i 80'erne kan udvikle den ny 100.000 mands interventionsstyrke, som allerede spiller så stor en rolle i den storpolitiske debat herhjemme. Derfor bruger USA især sin økonomiske overlegenhed til at bevare sin indflydelse i verden.

Sovjets styrke

Vurderingerne af Sovjet er mere usikre. Der er her foretaget en modsigelsesfyldt diskussion om USA's og Sovjets indbyrdes styrkeforhold. Der er nogenlunde enighed om, at Sovjet er økonomisk svagere. Sovjets bruttonationalprodukt er det halve af USA's og det gør naturligvis USA's muligheder for indflydelse gennem kapital-eksport større. USA er også

teknologisk foran Sovjet. Uenigheden gælder det militære styrkeforhold. Men hvad enten man er enig eller ej i det synspunkt, at Sovjet har overvægt på det konventionelle område, og at USA har overvægt på atomvåbenområdet, så må det være tankevækkende, at Sovjet gennem 70'erne helt klart har vundet ind på USA. Det viser logisk en større stigningstakt i Sovjets oprustning end i USA's, selv om USA nu har foretaget sine militærbudgetter.

Sovjets fremstød

Og Sovjets større styrke har vist sig gennem militær indblanding i verden i 70'erne. Sidst er Afghanistan et nyt offensivt fremstød, som bringer Sovjets militær i stillinger, hvorfra det kan ekspandere videre frem mod det vitale olieområde i Mellemøsten.

Ser man ikke Sovjet som en økonomisk svag supermagt, som ønsker at blive stærkere med militære midler, så er det forståeligt, at det kun er USA's fortsat dominerende stilling på verdensplan, der interesserer en. Men ser man tværtimod disse træk ved Sovjet, og åbner man øjnene for deres konkrete militære udtryk sidst i 70'erne, så må man også i fredens interesse beskæftige sig med, hvordan Sovjet vil fortsætte kapløbet med USA i 80'erne.

En sådan vurdering hæmmes af Sovjets lukkethed. Men visse overordnede træk kan trækkes frem. For begge supermagter vil det være helt afgørende at have kontrol med Europas højt udviklede produktionsapparat. Derfor er kampen om verdensherredømmet i høj grad en kamp om Europa.

Sovjets indirekte kontrol med Europa

Men situationen i Europa har mellem de to supermagter længe været låst fast militært. Derfor finder den øjeblikkelige militære rivalisering om Europa mere *indirekte* udtryk - nemlig i forhold til forsyningslinierne. Grebet om Europa kan strammes ved at kontrollere råstofferne og vigtige søveje til Europa. Her er der tre vigtige områder, hvor man faktisk også oplever Sovjets fremstød.

Det gælder det stærkt trafikerede *Malacca*-stræde i Sydøstasien. Det Sovjet-afhængige Vietnams besættelse af Kampuchea foruden Sovjets charmeoffensiv mod ASEAN-landene har dette mål. Det gælder *olietransporten* fra Mellemøsten. Sovjet har allerede en vis kontrol over indsejlingen til Det Røde Hav via indflydelsen i Sydeuropa og Etiopien. Og med invasionen i Afghanistan kan Sovjet allerede med jagerfly nå det vigtige *Hormuzstræde*, hvorigennem der hvert 15. minut passerer en supertanker. Infiltrerer Sovjet i oprøret i Pakistans *Baluchistan*-provins, eller i Iran, er kontrollen over Hormuzstrædet endnu lettere. Endelig gælder det den meget vigtige *søvej syd om Afrika*. Her er Sovjets fremstød i Afrika velkendt. Allerede nu har Sovjet en vis indflydelse i lande som Angola og Mozambique.

USA's reaktion

I USA's kraftige reaktioner på Afghanistan kan man indirekte se en bekræftelse af, at Sovjets fremstød i 80'erne har dette sigte. Carterdoktrinen har adresse netop til olieområdet. Den siger: *Hertil og*

ikke længere! Den sigter mod en ny »grænsedragning« mellem USA og Sovjet. Reaktionen viser, at USA i allerhøjeste grad stadig er en supermagt, der kan vise tænder, og som forsøger at udnytte Sovjets fremstød i Afghanistan til at pleje egne supermagtsinteresser. Men reaktionen bekræfter samtidig, at USA er i defensiven i forhold til Sovjet.

Vesteuropa

Men også andre kræfters stilling må med i vurderingen af truslen om en verdenskrig.

De mindre imperialistiske og kapitalistiske landes reaktioner på Afghanistan har været blandede. Som samlet tendens har der været tale om en vis vesteuropæisk selvstændighed, som i høj grad skyldes, at så store investeringer i Sovjet står på spil, at det vil være for dyrt at ofre dem på solidaritetens alter med USA.

Den tredje verden

Også i den tredje verden har reaktionerne været forskellige - som udtryk for, at disse lande er delt op mellem afhængighed af enten USA eller Sovjet. Men som samlet tendens har reaktionen været præget af voksende styrke og uafhængighed af begge supermagter. Det gælder først og fremmest *politisk*, hvor 104 lande i FN stemte imod invasionen, og hvor den islamiske konference i Islamabad tog skarp afstand fra begge supermagter. Økonomisk og militært er den tredje verden dog meget svag. Kun lande som Kina og Vietnam, der jo samtidig repræsenterer modpoler i reaktionen på Afghanistan - har betydelig militær styrke.

Faktorer, der kan

udløse verdenskrig

Og så herfra til en vurdering af faren for en verdenskrig.

En række overordnede tendenser skærper faren for en verdenskrig. Det er som nævnt især Sovjets og USA's kamp om herredømme i verden. Om der sker en optræning til en verdenskrig, afhænger af i hvor høj grad de kan komme af sted med deres rivalisering, og af i hvor høj grad de kan begrænse den til *regionale krige*, som det hidtil har været tilfældet siden 2. verdenskrig.

Supermagternes egen ledelsesstruktur har her betydning. I USA tales der om det militærindustrielle kompleks' selvstændighed - en »stat i staten«. For Sovjets vedkommende er informationerne usikre, men i hvert fald giver *Sovjets stærkt centraliserede struktur* muligheder for effektivitet og beslutsomhed på en helt anden måde end USA, hvor militærhjælp til et givet land først langsomt skal bygges igennem i Kongressen.

En stærkt fredstruende faktor er også det allerede nævnte forhold, at en militær stærk, men økonomisk svag magt med ambitioner kan søge at udvide sin magt med militære midler. Her er det tydeligt, at Sovjet bruger mere »klodsede« militære midler, mens USA har den økonomiske overlegenhed til at betjene sig af kapitaleksport.

Sovjet har travlt

Afghanistan er et bevis på, at Sovjet er parat til at tage militære midler i brug. En særligt skærpende faktor er her analyser, der viser, at Sovjet populært sagt har *hastværk* i sit verdensfremstød. Sovjet mangler korn, teknologi og kapital, men løser det idag til

en vis grad gennem indtægter fra salg af sin olie. Men dette forhold vil vende. I løbet af fire-fem år forudsiger Sovjet at ville blive netto-importør af olie. Der findes rigelige olieforekomster i Sibirien, men det vil tage ti år at udvikle den nødvendige teknologi til at udnytte dem. Holder denne analyse stik, vil Sovjet derfor blive offer for en økonomisk katastrofe på ret kort sigt. Det vil betyde en meget skærpet rivalisering med USA om verdens olie.

Det må også med som en fredestruende faktor, at USA langfra er tandløs, og at USA, i afmagt over at være i defensiven i forhold til Sovjet, kan reagere med *desperation* for at holde sine positioner - og dermed komme til at udløse krigen.

Dette er kort trukket op de udviklingstræk, som realistisk vurderet skærper faren for en verdenskrig. Besættelsen af Afghanistan og hele den spændte internationale situation i kælvanet herpå viser, at de ikke er til at kimse af. Men der er også andre faktorer, der virker bremsende på, at disse kræfter udløser en verdenskrig.

Sovjet og USA møder modstand

Den måske vigtigste faktor er, at supermagterne møder modstand i deres rivalisering om verden. De mindre kapitalistiske og imperialistiske lande har en vis selvstændighed i forhold til Sovjet og USA. Men først og fremmest møder supermagterne modstand i den tredje verden. Modstanden er især politisk, men den vokser og har i f.eks. OPEC-landenes tilfælde også økonomiske udtryk. Oliepriserne er blevet mere end 12-doblet i 70'erne. Også den nye islam-

belges uafhængighedstræk virker - hvad man end måtte mene om islam - bremsende på en verdenskrig. Supermagterne møder også en vis væbnet modstand. Det gælder befrielsesbevægelserne vendt mod USA, men også den afghanske og kampucheanke modstands-kamp mod Sovjet og Vietnam. Endelig omfatter den tredje verden Kina, der har en meget stor befolkning og en voksende militær styrke.

Mangler positioner

Det hæmmer også udbruddet af en verdenskrig, at Sovjet idag næppe har positioner nok i verden til at turde risikere en global konfrontation med USA. Selv om Sovjet tydeligt har det militære initiativ, har USA fortsat indflydelse i den største - og rigeste - del af verden. Der er også grænser for, hvor »fast« Sovjet sidder, der hvor Sovjet har indflydelse. Udskiftelsen af den afghanske marionet viser dette. Og det har næppe gjort andre marionetter eller Sovjet-venlige styre, som har traktatlige forbindelser med Sovjet, mere rolige.

Den indre opinion og opposition i USA og Sovjet virker også bremsende. Det sås i USA under Vietnam-krigen, og forvisningen af den sovjetiske systemkritiker Sakharov er et tegn på, at også Sovjet har problemer hermed.

Terror-balancens betydning

En væsentlig verdenskrigs-bremsende faktor er også den berygtede »terror-balance«. At de voksende kernevåbenlagre overhovedet eksisterer, er en trussel mod freden. Men hvad enten man kan lide dem eller ej, har de også en hæm-

mende effekt. Våbenteknologien er så højt udviklet, kernevåbnene så avancerede, og den såkaldte »overkill«-kapacitet så stor, at et overraskelsesangreb vil være umuligt, og at et kernevåbenangreb vil have en selvmorderisk effekt. Eftersom supermagternes rivalisering retter sig mod kontrol med produktionsmidler og også arbejdere til at betjene dem, så vil det sammen med terrorbalancens selvmorderiske effekt gøre supermagterne interesseret i at undgå en global kernevåben-konfrontation.

Plads til regional krig

Men frem for alt spiller det en rolle, at der stadig er »plads« til regional rivalisering i verden. Sovjets og USA's kontrol med verden er ikke så total og fastlåst, at ethvert forsøg på at ændre balancen vil udløse en verdenskrig. Ser vi blot på de steder, Sovjet kan tænkes at ville forsøge et fremstød, så er der stor sandsynlighed for, at rivaliseringen vil kunne forblive i regionen. Det gælder i Syd-østasien og i det sydlige Afrika. I Mellemøsten, derimod, kan forandringerne langt hurtigere eskalere til verdenskrig, fordi sovjetisk kontrol med olieområdet får øjeblikkelige konsekvenser for Europa og Vesten. Lukning af Hormuzstrædet eller et statskup i Saudiarabien vil kunne blive »skuddet i Sarajevo«, der som den berømte dråbe udløser spændingerne i åben krig.

Konklusion om faren for verdenskrig

Denne analyse med faktorer for og imod kan ikke blive sikker eller komplet. Udviklingen kan ikke præcist forud-

siges. Men fordi det får betydning for fredspolitikken retning, må der alligevel tages bestik af tendensen. Og hvad er så den?

Blandt de mere specifikke træk i situationen trækker både det nævnte *tidspres* på Sovjet og *olieområdets store følsomhed* i retning af verdenskrig. Men mere tungtvæjende er det, at den tredje verdens styrke og uafhængighed af begge supermagter er voksende, at der stadig er spillerum for regional rivalisering mange steder, at Sovjet behøver flere positioner i en global konfrontation med USA, og at terrorbalancens virkning tvinger supermagterne til at søge at undgå en verdenskrig.

Det leder til den konklusion, at faren vokser, men ikke er akut. En sådan konklusion kan aldrig blive sikker. Men lige så vigtigt det er at undgå falsk tryghed, ligeså vigtigt er det at undgå hysteri. Denne konklusion får konsekvenser.

For som allerede nævnt hænger den påkrævede alliancepolitik sammen med netop sådan en vurdering. Men hvor meget tid der er.

Konsekvenserne

Var faren akut, ville det være ansvarslost ikke at indgå meget brede alliancer, der forenede, hvad der aktuelt var af kræfter, der var imod krigens anstiftere. Under 2. verdenskrig arbejdede kommunister på den måde sammen med England og USA mod Hitler-Tyskland. Stod Sovjet idag akut som truslen mod verdensfreden, måtte kommunister forene sig med USA, NATO og EF mod Sovjet. For så var det den første og vigtigste opgave at afværge og bekæmpe krigen.

Med den her fremlagte konklusion er konsekvensen en anden. Nemlig at *rivaliseringen* mellem supermagterne stadig er det vigtigste i verdenssituationen. *Begge* supermagter truer verdens folk og

nationer. Og det får videre betydning både for den globale alliancepolitik og den hjemlige.

Globalt vil en alliance med USA, NATO og EF idag styrke kræfter, der vender sig imod den tredje verden og dansk selvstændighed. Dermed vil en sådan politik svække udviklingen på lidt længere sigt af kræfter imod krigen, nemlig dansk selvstændighed og den tredje verdens styrke.

Og herhjemme vil en sådan politik på samme måde styrke pro-NATO og -EF-kræfter. Desuden vil en tilsvarende bred alliance med højrekræfter og dele af borgerskabet mod Sovjet betyde en svækkelse af arbejderklassen og dermed af de kræfter, der kan give kampen mod krigen, herunder det aggressive Sovjet, styrke. For det er arbejderklassen og de progressive kræfter i det danske samfund, der kan give kampen for freden styrke, ikke en håndfuld generaler og medlemmer af Konservativ Ungdom. Det er også kun disse progressive kræfter, der vil kunne sikre, at modstanden mod krigen får det rigtige perspektiv.

Men udover at en forkert alliancepolitik i forhold til den aktuelle krigstrussel vil svække udviklingen på længere sigt af kræfterne imod krigen, så betyder sådan en alliancepolitik også direkte en styrkelse af USA, som er en fjende idag for verdens folk og nationer. Og en styrkelse af USA vil samtidig blive en undskyldning for forøget sovjetisk oprustning og forøget politisk eller militær indflydelse. En styrkelse af USA vil betyde en skærpet supermagtsrivalisering og dermed styrke krigens kræfter.

STRATEGISKE VÅPEN

Her har Sovjet tatt igjen forspranget ...

	USA		SOVJET	
	1964	1980	1964	1980
Interkontinentale ballistiske raketter	800	1054	190	1398
Ballistiske raketter plassert på u-båt	300	656	29	950
Langtrekkende bombefly	1300	348	170	156
Totalt antall stridsodder	6800	9200	400	6000

Som vi ser har Sovjet tatt kraftig inn på USA i perioden. Når det gjelder det totale antall stridsodder var forspranget til USA 17-1 i 1964, i 1980 er forholdet 1% - 1.

KONVENSJONELLE VÅPEN

Her har Sovjet gått forbi... USA SOVJET

	USA	SOVJET
Gjennomsnittlig årlig produksjon 1977-79		
Stridsvogner	650	2000
Kampfly	275	500
Helikopter	150	350
Større krigsskip	10	10
Angreps-ubåter	3	6
Andre kampkjøretøy	1000	5000

Kilde: U.S. News and World Report 11. 2. 1980.

FREDSPAROLE?

UTDRAG FRA DIMITROV:

«ENHETSFRONTEN FOR FREDEN» 1.MAI 1936

Ikke siden 1914 har faren for en verdenskrig vært så stor som nå. Og aldri har det vært så nødvendig å sette alle krefter inn på å forhindre den ulykken som truer hele menneskeheten. Men for å klare det, må man først bli klar over hvor denne faren truer fra, hvem som er ansvarlig for den og hvilke land de gjør seg rede til å kaste seg over.

I tillegg til de åpent reaksjonære lederne som hindret det internasjonale proletariats aksjonsenhet til forsvær for freden, finnes det også »venstre»-frasesmakere som propagerer fatalistiske synspunkter om at krigen er *uunngåelig* og at det er *umulig* å opprettholde freden. Siden den grunnleggende årsaken til krig er kapitalismen, sier de at så lenge kapitalismen eksisterer, er det umulig å unngå krig og nytteløst å kjempe for å bevare freden.

Slike folk er fullstendig forstokkede dogmatikere, om ikke ganske enkelt bedragere. De ser overalt krigens rasende krefter, men de legger i det hele tatt ikke merke til de mektige faktorene som arbeider for fred.

Det er nødvendig med en fredsenhetsfront som ikke bare består av arbeiderklassen, bøndene, de arbeidende intellektuelle og andre arbeidende lag, men også de undertrykte nasjonene og folkene i de land hvis uavhengighet trues av krigshisserne.

Ingen andre enn proletariatet som slutter rekkene fast sammen, kan organisere en slik fredsfront, kan være drivkraften, kan være ryggraden i denne fronten. Dette er nå *hovedoppgaven* til det samlede internasjonale proletariatet. Seieren i kampen mot fascismen er avhengig av at denne oppgaven blir løst.

Det er ikke nok å *ønske* fred. Man må *kjempe* for freden. Allmenn propaganda mot krigen er rett og slett utilstrekkelig. Propaganda mot krig »i allmennhet» vil ikke i det hele tatt hindre de konspiratorene som sitter i Berlin eller Tokio i å utføre sitt nedrige arbeid. De ville være svært så tilfredse dersom arbeiderklassen ikke gikk lenger enn til slik allmenn propaganda.

En framgangsrik kamp for å bevare freden krever absolutt at proletariatets og de brede folkemassenes felles aktivitet er

rettet mot de *konkrete opphavsmennene* til krigen og mot de kreftene i hvert land som hjelper dem, direkte eller indirekte. Fra dette synspunktet er det svært viktig å utarbeide en konkret og riktig taktisk linje i kampen for å bevare freden, og samtidig ta hensyn til partiets og arbeiderbevegelsens situasjon i det gitte land og også dets innen- og utenrikspolitiske situasjon.

Det vil slett ikke hjelpe forsvaret av fredens sak å inn ta en likegyldig holdning til spørsmålene om forsvaret av nasjonen og overlate dem til den borgerlige regjeringas ukontrollerte embetsmannsforvaltning. Det er ingen tilfeldighet at den regjerende delen av borgerskapet alltid har sett på dette området som sitt monopol, sett på det som et slags «aller helligste». Men vi må en gang for alle gjøre slutt på at dette er borgerklassens monopol.

I tilfelle av direkte krigstrusel fra de fascistiske angriperne, må kommunistene forsøke å få i stand opprettelsen av en *folkefrontregjering*, samtidig som de understreker at bare proletarisk makt er i stand til å sikre et pålitelig forsvar av landet og dets uavhengighet – slik som Sovjetunionen er et tydelig eksempel på. En slik regjering som tar bestemte forholdsregler mot fascismen og reaksjonære elementer i landet, mot fredsfjendenes agenter og tilhengere, og som sikrer de organiserte massenes kontroll av landets forsvar, vil bidra til å øke folkets forsvarsevne mot den fascistiske angriperen.

Det er virkelig latterlig når «venstre»-frasesmakere av forskjellig slag er imot denne taktikken og tar på seg en maske som uforsonlige revolusjonære. Hvis vi skal tro dem, er *alle* regjeringer angriperne. De påberoper seg til og med Lenin, som under den imperialistiske krigen 1914–1918 helt riktig tilbakeviste sosialsjåvinistenes argument om at «vi ble angrepet og vi forsvarer oss.» Men verden var den gangen delt i to imperialistiske krigsblokker, som begge forsøkte å

etablere sitt eget verdensherredømme og som begge hadde forberedt og framkalt den imperialistiske krigen. Det fantes den gang verken land hvor proletariatet hadde seiret eller land med et fascistisk diktatur.

Men nå er ikke situasjonen slik. Nå har vi:

- 1) en proletarisk stat som er fredens sterkeste bolverk;
- 2) bestemte fascistiske angripere;
- 3) en rekke land som er i direkte fare for å bli angrepet av de fascistiske aggressorene og som står i fare for å miste sin statlige og nasjonale uavhengighet;
- 4) andre kapitalistiske stater, som for øyeblikket er interessert i å bevare freden. Det er derfor i dag fullstendig galt å framstille alle land som angripere. Bare folk som forsøker å skjule de virkelige angriperne kan fordreie kjensgjerningene slik.

Den freden som består nå, er en dårlig fred. Men i alle tilfelle er denne dårlige freden bedre enn krig. Og enhver konsekvent tilhenger av fred vil selv forstå at det er nødvendig å støtte alle tiltak som bidrar til å beholde den, også Folkeforbundets tiltak, særlig sanksjonene. Sanksjoner kan bli et effektivt middel mot angriperen.

Selv om Folkeforbundets sanksjoner ikke hindret Italia i å fortsette krigen mot Etiopia, er ikke det noe argument mot sanksjoner, men mot de makter som forhindrede at de ble satt ut i livet.

Det er sagt at anvendelsen av sanksjoner øker krigsfaren og vil føre til krig. Det er ikke tilfelle. Tvert imot, det øker krigsfaren *at angriperen går straffefri*. Jo hardere økonomiske og finansielle sanksjoner som blir brukt på en fascistisk angriper (fullstendig kredittstopp, handels- og råvareleveransestans), jo mindre vil den tyske fascismen være innstilt på å begynne en krig, for jo større vil risikoen være for den.

Det er ikke riktig at den politikken Folkeforbundet og andre land (Storbritannia, Frankrike, Belgia o. a.) fører,

med stadige innrømmelser til de fascistiske krigshisserne, bidrar til å bevare freden. Arbeiderne har ikke glemt at nettopp kompromiss- og kapitulasjonspolitikken i Tysklands innenrikspolitikk i sin tid ryddet veien til makta for den angripende fascismen. En slik kapitulasjonspolitikk gir den krigslystne fascismen frie hender på den internasjonale arena.

Proletariatet må forlange at Folkeforbundet og de borgerlige regjeringene treffer effektive tiltak mot de fascistiske krigsbrannstifternes aggressivitet, men samtidig må proletariatet ikke et øyeblikk glemme at det viktigste, det grunnleggende og det avgjørende for å sikre freden er massenes *selvstendige aksjoner til fredens forsvar mot de konkrete krigsbrannstifterne.*

Men opprettelsen av en virkelig bred folkefront for fred som er sterk nok til å føre en slik kamp mot den krigsgale fascismen, er bare mulig dersom *proletariatets egen aksjonsenhet er opprettet.* Det var nettopp opprettelsen av arbeiderklassens aksjonsenhet som gjorde det mulig for det franske og det spanske proletariatet å bygge opp en mektig anti-fascistisk folkefront.

»Krigen kan bryte ut helt uventet. Nå for tida blir ikke krigene erklært. De ganske enkelt begynner.» (Stalin) Dette krever imidlertid framfor alt at kommunistene må ha en klar forståelse av krigsfarens omfang og karakter og av måtene og midlene den kan overvinnes på.

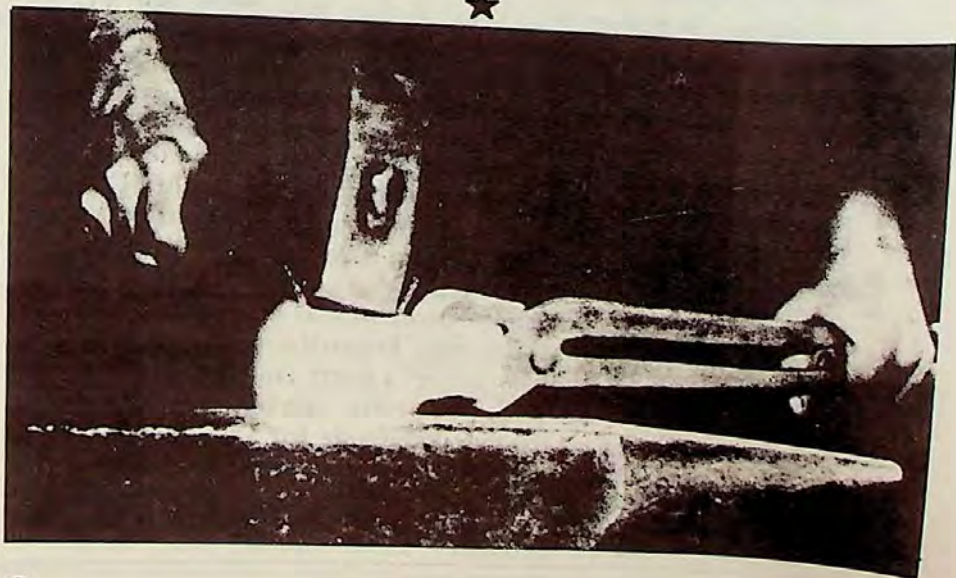
Det avgjørende skritt mot dannelsen av det internasjonale proletariatets aksjonsenhet mot krigsstifterne, består i dag av at det kommunistiske partiet i hvert enkelt land på alle det økonomiske og politiske livets områder utvikler en aktiv, utholdende og utbredt kampanje for å bevare freden. Kommunistene må føre denne kampanjen uten å vente på at det blir inngått avtaler om felles aksjon med de sosialdemokratiske partienes ledere, men de må ubetinget føre den slik

at den fremmer kampen for opprettelse av kampanhet mellom de kommunistiske partiet og det sosialdemokratiske partiet. Kommunistene må sette alle krefter inn på å overvinne de reaksjonære sosialdemokratiske lederes motstand mot enhetsfronten og på alle måter styrke de bånd av felles kamp som forener de kommunistiske og sosialdemokratiske arbeiderne mot den felles fiende.

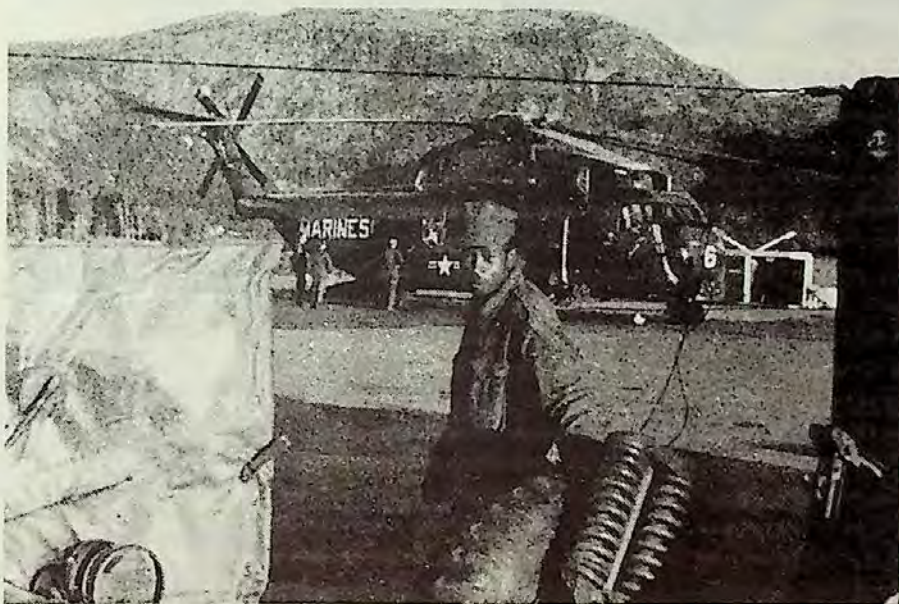
En slik kampanje som knytter de kommunistiske og sosialdemokratiske arbeiderne nærmere til hverandre, bidrar til å aktivisere og samle alle proletariatets krefter, ikke bare i nasjonal, men også i internasjonal målestokk. Dette vil i stor grad gjøre det lettere å sette i bevegelse andre lag av det arbeidende folket i by og på land, småborgerskapets masser, bønder og intellektuelle, alle fredsvenner. Alt dette vil framskynde opprettelsen av det internasjonale proletariatets, hele det arbeidende folkets uovervinnelige kampfront for å bevare freden.

Kampen for freden er en kamp mot fascismen, en kamp for sosialismens seier i hele verden!

1.mai 1936.

OM NATO OG FORHÅNDSLAGRING

1. NATO

Det blir hevda at AKP(ml)s syn på NATO er uklart, at vi egentlig er for NATO osv. Denne debatten bør reises åpent i dette organet.

Det finnes kamerater som er for NATO, og mot partiets linje. Partiet er prinsipielt mot NATO. Ikke fordi NATO er en forsvarsallianse mot Sovjet. Partiet kan godt støtte en forsvarsallianse, også mellom et sosialistisk Norge og kapitalistiske land. Vi er prinsipielt mot NATO fordi det er en allianse som er *dominert* av den ene supermakta USA. USA vil ha de viktigste kom-

mandopostene i en krig og bruke NATO som redskap for sine supermaktsinteresser. F.eks kommer hensynet til Norges sjølråderett i annen rekke.

Det er ikke USA, men Sovjet som er den sansynlige utløser av en tredje verdenskrig. Det er Sovjet, ikke først og fremst USA, som truer norsk sjølråderett. Dersom dette ikke fikk konsekvenser for vår taktikk i kampen mot NATO-medlemskap, så vi bort fra en dødsens avgjørende realitet.

Vi støtter i prinsippet utmelding av NATO, men innser at en utmel-

ding kan stille Norge i en *bedre*, eller *dårligere* posisjon i forhold til Sovjet enn tilfellet er i dag. Det avhenger av om NATO-medlemsskapet erstattes av et styrka nasjonalt forsvar og vilje til kamp mot en okkupant, eller om Norge står med det forsvaret vi har i dag. Det er bare dem som *ser bort fra Sovjet* som den største trusselen mot Norges sjølråderett, som kan kreve utmelding av NATO idag, uten å forutsette at den avskrekkingseffekten NATO faktisk har, blir erstatta av den avskrekkingseffekten et sterkt, nasjonalt forsvar vil ha.

Det er derfor «NKP» og deler av ledelsen i SV krever utmelding nå, og til og med krever nedrustning i Norge. Dette er virkelig å gå fra asken til ilden.

2. FORHÅNDSLAGRING

Kampen mot amerikansk forhåndslagring i Norge har til fulle vist at det er helt nødvendig å ha en korrekt taktikk i forhold til NATO. Revisjonistene kjører hemningsløst mot forhåndslagringa, kopla med krav om nedrustning av Norge. De sprer løpesedler som framstiller USA som den største trusselen mot norsk sjølråderett. Noen kamerater har argumentert med at vi må delta i en slik aksjon fordi det er mye folk knytta til dem. Dette er

prinsippløst. Ettersom vår oppgave er å kjempe for den nasjonale suvereniteten, må vår linje være at forhåndslagring er et feilaktig og skadelig svar på den sovjetiske opptrappinga. Prinsippielt feilaktig fordi forhåndslagring knytter oss nærmere til en supermakt. Og følgelig til skade for våre muligheter til å slåss for norsk sjølråderett.

Det brennende spørsmålet i denne kampen er å mobilisere en opinion mot den sovjetiske trusselen, og kjempe for at folk i Norge skal ha forsvarsmuligheter i kampen mot sovjetisk okkupasjon. Partiet har ei hovedlinje for hvordan dette skal løses. All erfaring viser at denne politikken får oppslutning blant folk. Og den har, heldigvis, langt større nedslagskraft i opinionen enn revisjonistenes dødslinje. Problemet er at vi så langt ikke har nådd så forferdelig mange med denne politikken. Men det løser vi ihvertfall ikke ved å forlate den og spre revisjonistisk propaganda.

Ungdommen er viktig, fordi de erfaringsmessig tar hovedstøyten i den militære kampen. De eldre generasjonene er flaska opp med at Norge ikke kan klare seg uten hjelp fra storebror USA. Siste verdenskrig bygget opp om denne myten. Ungdommens viktigste erfaringer er frigjøringskriger: i Indo-Kina, Afghanistan og Afrika. Dette burde lette kravet om at Norge kan og må stå på egne bein mot Sovjet. Ungdommen, også unge jenter, får/kan få en ganske annen militær opplæring enn de eldre generasjoner i fredstid.

Det er mange gode argumenter for å kaste seg inn i kampen om opinionen. Etter min mening, ingen gode argumenter for at politikken vår ikke er klar nok.

Per Gunnar Gabrielsen

HVA NA?

INFORMASJONSKOMITEENE

AKP(m-1) har i lengre tid, og spesielt etter partiets konferanse om militærpolitikk, etterlyst en bred diskusjon om norsk forsvarspolitik. Både vår kritikk av forsvaret idag og Sovjets opprustning på nordflanken, forhåndslagring i Norge osv. har utvikla en bevegelse som vil reise en slik diskusjon. Dette er en viktig, positiv utvikling.

Partiledelsen tok kontakt med med flere av de som sto bak "Informasjonskomiteen for en ny forsvarspolitik" før den offisielt var stifta. Noen ønska at partiet ikke skulle få delta. Andre støtta oss. Enden på det hele blei at et partimedlem sto blant 116 underskrivere på oppropet som var grunnlaget for komiteen. Det vil si at vi har et bein innafor, det går ikke an å hevde at at folk fra partiet og ungdomsforbunda lokalt f.eks. ikke kan delta, ta initiativet til å danne lokale komiteer.

Hva skal denne komiteen

bli? Det avhenger faktisk mye av oss sjøl! Det er mange meninger om hva en ny forsvarspolitik skal være, blant de som har skrevet under oppropet. En mulighet er at komiteen blir et redskap for SVs pasifisme. En annen mulighet er at den blir en bevegelse som enøyet retter seg mot USA og Natos forsvarsplaner. Som sagt, det står på oss. Det er viktig at komiteens tilbud på studie artikler blir allsidig. Det er viktig at foredragsholderne fra komiteen blir vurdert ut fra hvor de står. Men viktigst av alt er at det blir stifta lokale komiteer. Her kan RU gjøre en stor jobb med å trekke ungdom inn i arbeide. En liten opfordring på tampen. Ta kontakt med partiet, gå inn for å lage lokale komiteer, trekk mange med i studier og diskusjoner om en ny forsvarspolitik.

Per Gunnar Gabrielsen

AFGHANISTAN —

KRIGEN SOVJET IKKE KAN VINNE

"Økonomien er i krise forretingene har stoppa opp, jordbruket er ruinert og veier har blitt ødelagt. I virkeligheten har nikkedokkeregimet ingen mulighet til å sette i verk noen planer p.g.a. den folkelige motstand"

Dette sa Syed Shamsodin Majrun i Karachi for en stund siden om situasjonen i sitt hjemland. Han er tidligere statsminister i Afganistan

Forige måned måtte Babrak Karmal selv innrømme at p.g.a. at bondene ikke dyrker jorda må Afganistan importere 40 000 tonn hvete

fra Sovjet. Quisling-regimet selv er handlingslamme av indre strid mellom minoritetsfraksjonen Parcham, som Karmal leder, og Khalq-fraksjonen Mord hører med til dagens orden II. oktober måtte portforbudet utvides ~~til~~ med to timer Geriljaen har låst Sovjet fast i en krig de ikke kan vinne

Muslimene fører en "jihad", en hellig krig mot de barbariske inntrengerne Russerne får større og større tap. Nili Panjsheri, en sykepleier som flyktet fra Kabul, rapporterte at hun selv hver dag så fra 20-25 døde sovjetiske soldater bli plassert i kister.

Kistene blir ikke lenger sendt tilbake til Sovjet De blir senket i Afgansk jord Flytransportrer med døde soldater fremmer ikke krigs-

viljen i Sovjet og det slår hull på Moskvas propaganda om at de kom som befriere.

Altså til tross for indre splid i geriljaen og til tross for en katastrofal mangel på konkret internasjonal støtte (Russerne har nylig klart å stenge grenseovergangen mellom Kina og Afganistan, det hindrer våpentransport) har geriljaenvunnet viktige seire. Sovjets problemer øker Krigen koster stadig mer

FOLKET I AFGANISTAN FØRER VÅR KAMP:

Det er allerede klart at krigen i Afganistan har lagt en demper på farten i Sovjets ekspansjonisme Mange mener at en av grunnene til at Bresjnev foreløpig ikke har intervensert i Polen, er at de politisk ikke har råd til det så kort tid etter Afganistan

Den massive internasjonale fordømmelsen har ført til relativ sovjetisk tilbakeholdenhet i Iran/Irak-keigen.

Geriljaen i Afganistan viser vei for verdens folk. Og hver eneste dag beviser de for alle at Sovjet er en aggressiv, barbarisk supermakt som ikke viker tilbake for å bruke de mest grusomme metoder, -som gass og splintbomber -for å oppnå sine mål

Geriljaen latterliggjør hver time den utrolige skjønning av Sovjet. F.eks i opplegget til aksjonsuka si for

neustrutning Og Jahn OTTo Johansens analyse av Sovjet som "en forfulgt uskylldighet"

Problemet er imidlertid at ingen går ut på gater og torgoo og forteller folk om det som skjer i Afganistan. Landet er langt unna, men i likhet m med Norge er det også et grenseland til Sovjet

Nå må RU få ut fingeren Fra topp til bunn. Hvis ikke vil den virkelige anti-imperialistiske bevegelsen i Norge lidé et sjebnesvangert nederlag De som er på offensiven nå er dels pro-Sovjet, i hverste fall skjønner de bare Sovjets hensikter Nøler vi lenger kan det bli for seint. Det vil ikke bli lett å gå ut med vår analyse av verden etter flere aksjonsuker a la SVs. Etter å ha diskutert dette problemet med folk i RU i ett år er jeg ærlig talt i ferd med å miste tilliten til at vi kan klare å snu på flisa Jeg håper framtida vil vise at jeg tar feil. Isåfall måen del folk endre opofatning helvetes fort.

FORSLAG TIL HVA FOR MÅ GJØRES

Det vil bli en landsomfattende aksjonsuke for Afganistan i tidsrommet 11. til 25. januar 1981

I Oslo blir det demonstrasjon den 22 januar Med solidaritetskonsert den 25. januar.

Det planlegges en pengeinnsamling som vil gå betingelsesløst til geriljaen Den vil bli igangsatt 23 november Så mange RU-lag som mulig bør sette seg konkrete målsettinger

for hvor mye penger de kan samle inn Til nå er det samlet inn 100 tonn klær fra 5-6 steder Det er mye klær, men det er enda for få som driver med det

Oslokomiteen kan tilby et rykende ferskt hefte om situasjonen i Afganistan Om kort tid vil det komme et hefte utgitt i Bergen om Afganistans kultur og historie. Et klistremerke: "Sovjet ut av Afganistan" er klart for salg Videre er det nå klar en lysbilde-serie som kan bestilles av lokal komiteer og RU-lag

Derfor finnes det ikke lenger noen unskylpning for ikke å starte Det er muligheter til å gå brett ut for å få med folk Men i første omgang bør RU prøve å få i gang aktivistkomiteer blant ungdom

Komiteen i Oslo kan kontaktes pr brev: Boks 1775, Vikå, Oslo 1

For ikke lenge siden ga RU ut et hefte som orienterer om den internasjonalesituasjonen, og om geriljaen i Afganistan og Eritrea Det er et bra hefte, og dersom det blir spredd, kan det bli ei virkelig kraft i kampen mot SV/Johansen Heftet koster bare kr 8,-. Alle lag bør bestille det, lese det og selge det

RU har ingen sjans til å bygge seg opp og bli mange flere medlemmer hv hvis vi ikke får mer gjennomslag for standpunktene våre til den spente internasjonale situasjonen vi lever i.

T. W.

TO SYN PÅ SAKEN

Til spørsmålet om det er mulig å utsette/forhin-
dre krigen, og om spørsmålet om en fredsparole:

BEVAR VERDENSFREDEN

Etter Sovjets invasjon i Afghanistan er den verdenspolitiske kruttønna i ferd med å eksplodere. Sovjet styrker sine posisjoner i alle verdensdeler. Etiopia er iferd med å bli Sovjets økonomiske og militære bastion i Afrika. Fra før av har de kontrollen over Angola. I Asia befester Sovjet sin stilling i Vietnam, Kampuchea og Laos. Sovjet bygger militærbase i Syd-Jemen og gjennompretter gode forbindelser med In-

dia. I Latin-Amerika står Nicaragua foran valget mellom avhengighet av Sovjet og Cuba, eller en uavhengig linje. Svaret er enda ikke gitt. I Argentina og en del andre latin-amerikanske land har Sovjet økt sitt økonomiske engasjement.

I Vest-Europa ser det ut til at ettergivenhetslinja er på frammarsj. En viktig årsak til dette er den økonomiske handelen med Sovjet.

USA er i ferd med å miste sin «førrolle» i verden. Det kan en merke på flere områder. I Latin-Amerika er det først og fremst de Vest-Europeiske landa som øker sin handel. Dette skjer på bekostning av USA. USAs import fra Japan og Vest-Europa ser bare ut til å øke. Problemet for USA er blant annet at amerikanske monopoler investerer

sine penger i Vest-Europa og blir europeiske selskaper. Disse konkurrerer så på det amerikanske markedet og konkurrerer ut de rene amerikanske selskapene. Som følge av disse økonomiske endringene har også Vest-Europa og Japan inntatt en mer uavhengig rolle i forhold til USA enn tidligere. Jeg tror ikke Ronald Reagan kan endre stort på det-

te. Sansynligvis vil hans politikk gå ut på å skramle med kjeften, men kanskje gå enda lenger enn Carter i å føre en forsiktig politikk. (Reagan gikk ikke inn for kornboikott av Sovjet etter invasjonen i Afghanistan).

Et interessant poeng her er at hvis USA ytterligere blir svekket vil dette tvinge USA til større samarbeid med de Vest-Europeiske landene enn i dag. Dette oppfatter jeg som positivt. En bedre samkjøring mellom et svekket USA og Vest-Europa/Japan kan gi interessante perspektiver.

Det som er helt klart er at revisjonistenes forsøk på å framstille USA som den eneste aggressive supermakten er et historisk tilbakelagt stadium. Sovjet er den aggressive supermakten, som er på frammarsj. Selvsagt rokker ikke dette ved at USA er en supermakt med enorme ressurser, en supermakt som er i stand til å starte eller framprovosere en ny verdenskrig.

Det er sagt at supermaktene ikke sitter kaldt og kalkulerer når de vil utløse en verdenskrig. Dette er selvsagt riktig. Men samtidig er dette en risk de kalkulerer med. For USA sin del er det helt opplagt at de ikke ønsker en verdenskrig, ettersom de har ønske om å opprettholde status quo. For Sovjets del ønsker de ikke minst områdene rundt den persiske gulfen. En titt på kartet skulle dokumentere at Pakistan er i en utsatt stilling etter invasjonen i Afghanistan.

Sovjets ønske om bedre posisjoner, sammenholdt med svakhetene i den sovjetiske økonomien, gjør at vi har tid til å reise kamp for å bevare

verdensfreden.

Hva kan utsette utbruddet av en ny storkrig? Dette er det sagt mye fornuftig om. Først og fremst er det snakk om at Sovjet må få sine Vietnam. Det vil si kamp i den tredje verden som ubønnhørlig vil svekke Sovjet.

I Vietnam ble USA påført store militære og politiske nederlag. Hvis kampen i Afghanistan øker i omfang og styrke, vil Sovjet få problemer i sin egen økonomi. (Flere ressurser vil måtte kanaliseres til å bekjempe Afghanergjeriljaen). Politisk vil det også være en belastning når flere og flere sovjetiske soldater kommer hjem i kiste. Dette den viktigste faktoren som kan svekke Sovjet, og derved utsette krigen.

Den andre faktoren er opposisjonen i Sovjet og i Øst-Europa. Det er klart at problemene i f.eks. Polen minsker Sovjets muligheter til militære eventyr. Står Øst-Europa på randen av opprør, er ikke den økonomiske og politiske basis for militære eventyr sterk nok.

Den tredje faktoren som kan utsette krigen er holdningen i de Vest-Europeiske landene. Ettergivenhetspolitikken i disse landene er bare en oppmuntring for Sovjetlederne. Når Reiulf Steen og den norske ambassadøren stiller opp for å høre forsvarsminister Ustinovs refsing av USA og Vest-Europa, fungerer dette som en legitimering av Sovjets aggressivitet. En realistisk og saklig motstandsholdning i de Vest-Europeiske landene er en kraft som vil kunne utsette krigen.

Den fjerde faktoren er USAs hold-

ning. Et krigslystent USA som er forberedt på militære eventyr og som provoserer land og frigjøringsbevegelser i armene på Sovjet vil selvfølgelig framskynde krigen. Et USA som derimot markerer en politisk vilje til å stå imot Sovjet vil være krigsutsettende. Jeg tror økende samarbeid med de Vest-Europeiske landene er en forutsetning for dette.

Den femte faktoren har i mange år vært forholdsvis stabil, og det er Kinas holdning. Deres kamp for å samle alle i en front mot Sovjets aggresjon virker positivt.

Jeg mener jeg har dokumentert at det utifra disse forholdene er mulig å hindre Sovjets aggresjon og dermed tidspunktet for et krigsutbrudd. Dette er en kamp mot krigen, dette er en kamp for å bevare verdensfreden. Enhver linje som er deterministisk i forhold til krigsfaren må slås tilbake. Med det mener jeg en linje som sier at krigen

kemmer, og at det er fint lite vi kan gjøre med det.

Om spørsmålet om krigen kan hindres, synes jeg det er et mindre viktig spørsmål i dagens situasjon. I dag er få krefter mobilisert for å utsette krigen, og de eventuelle utsiktene for å hindre krigen er derfor små. Men at det bør diskuteres er en annen sak.

I dagens situasjon må derfor parolen være: Kamp mot krigen, og bevar verdensfreden. Disse parolene har også en annen side. De er de eneste som har mulighet til å samle breie folkemasser bak seg. En viktig hindring er sjølsagt revisjonistenes forsøk på å gjøre krigsfrykten og fredsønsket til en kraft for ettergivenhet i forhold til Sovjet og til almen nedrustning. Men dette er ikke argumenter i seg sjølf for ikke å reise parolen om å bevare verdensfreden.

■, sentralstyret

12 TESER OM KRIG OG FRED

Hele denne debatten om krigsfaren tar opp så mange forskjellige spørsmål at jeg ville bli svært lang hvis jeg tok opp alle saker like grundig. Jeg vil derfor sette fram en del pastander (eller teser for å etterligne Galtung). Det betyr at endel blir dårlig begrunna, men standpunktene kan i hvertfall være utgangspunkt for debatt..

1. ML-bevegelsens analyse av krigsfaren de siste fem åra har i all hovedsak vært riktig. Det er rivaliseringa mellom de to supermaktene hvor USA går tilbake, og Sovjet går fram, som er årsaken til økende fare verdenskrig. Selv om Sovjet i dag er den mest aggressive og den mest usynlige utløseren av krigen, betyr ikke dette at vi ønsker å støtte USA mot Sovjet. En slik politikk ville stri mot vårt strategiske mål, å knuse imperialismen og bygge sosialisme.

Vi (ml-bevegelsen) har gjort overslag i å se på krigen/krigsutbruddet som en formalitet. Vi har diskutert som om krigen allerede var i gang. Dette vitner om en dogmatisk forståelse av at «imperialisme betyr krig». Det har også tidligere i historia vært stor fare for verdenskrig, uten at den har brutt ut. Ikke minst frigjøringskrigene i den tredje verden kan i dag forandre situasjonen, utsette krigen og kanskje forhindre den. Dessuten kommer verdenskrig aldri utfra plan, men er et produkt av imperialismens utvikling, *de to supermaktene vil begge ha verdenshegemoni*.

3. Dette overslaget med å ta krigen for gitt, avslører også en overflatisk holdning til opinionen. Vi har nesten entusiastisk tatt opp krigsfaren, som om vi har oppdaget den store

sannheten her i verden, og så har vi ikke skjønt noe når folk har rista på hue, eller blitt skremt. Særlig ille var dette i begynnelsen etter -75, hvor vi f.eks sang: «*Ja, krigen vil komme men hva må gjøres/krigen skal vendes til revolusjon*» i glade toner. Disse feila setter fortsatt sine spor.

4. Men jeg vil absolutt avgrense meg fra å skjønne mulighetene for å forhindre mulighetene for å forhindre en ny verdenskrig. Til det er likhetene i økonomien i Sovjet og Hitler-Tyskland altfor skremmende. Økende produksjon, men altfor liten andel av verdensmarkedet, altfor liten kapitaleksport i forhold til økonomisk styrke, militarisering av industrien osv. Sovjet-økonomien er i dag en blanding av svakhet og styrke, hvor den eneste løsninga på problemet har blitt militær agressjon. Derfor tror jeg på flere Afghanistan i 80-åra, og da blir krigsfaren akutt.

5. Hva betyr dette for oss? Vi må legge om politikken vår fordi alt nå må konsentreres om den truende krigen? *Nei!* Linjer av typen «*ny tid krever ny politikk*», må avvises. Hovedmotsigelsen i Norge vil gå mellom arbeiderklassen og borgerskapet helt til Norge blir angrepet eller okkupert. Og det er feil å endre vårt

strategiske mål (det alle andre saker skal tjene) til f.eks å forhindre krigen, bevare freden eller stoppe Sovjet.

6. De hardeste slaga mot imperialismen kommer i dag fra den tredje verden. ådette slo kinesereene fast allerede i begynnelsen av 60-åra. Dette gjelder fortsatt. Opp mot dette synet hevda Krutsjov at verdensfreden var overordna, og gikk imot frigjøringskrigene fordi *«en liten gnist kan tenne en verdensbrann»*, som han kalte det. Og selv om det er Sovjet, som er på frammarsj, mens USA går tilbake, støtter vi alle frigjøringskriger, enten de retter seg imot Sovjet, USA eller andre imperialister. Det gjør vi fordi det tjener vårt strategiske mål: å knuse imperialismen.

7. Jeg vil spesielt understreke at vårt solidaritetsarbeid *ikke* må innskrenke seg til Afghanistan, Kampuchea eller Eritrea. Støtte til PLO og antiimperialistiske bevegelser i Latin-Amerika (Nicaragua, Bolivia etc.) er også en del av vårt internasjonale arbeid. Her har bevegelsen gjort feil de seineste åra, som jeg ser tegn til korrigerings på.

Vi vil selvfølgelig avskaffe all krig, og vi synes det er jævlig med atomvåpen, napalm, gass, osv. Men krig er fortsatt ikke løst fra politikk. Vi ser derfor at å få slutt på kriger bare er mulig i et klasseløst samfunn. Vi har også sett at kriger kan deles i to: rettferdige og urettferdige kriger. På denne måten skiller vårt syn seg grunnleggende fra den småborgerlige passifismen, som stort sett overordner fred, alle andre spørsmål.

De nye fredsbevegelsene som *«kvinner for fred»* kjører fram ei sånn blind fredslinje. I tillegg til å avspore oppmerksomheten bort fra årsaken til krigsfaren, Sovjets ekspansjon, fører denne fredsbevegelsen uvergelig over til fredshysteri, som spiller på frykt for mulig atomkrig. Frykt for krig er også frykt for imperialismen, og vil nødvendigvis konkludere med ettergivenhetspolitikk. Å glatte over våre politiske uenigheter om fred er politisk opportuniste overfor borgerlige passifistiske, deér, og i dagens situasjon svært feil.

9. Tvert om bør vi ta offensiven overfor sånne linjer, ved å drive storstilt solidaritetsarbeid. Frigjøringsbevegelsene driver rettferdig krig mot imperialismen. Støttearbeid stiller en rekke spørsmål skarpt. Hvem vil slå mot de som truer verdensfreden? Åssen må supermaktene aggresjon møtes? Dessuten er dette et langt mer optimistisk utgangspunkt å møte framtida med. For eksempel er Eritreas heltemodige frigjøringskamp nødt til å gi oss tro på framtida.

10 Men vi må også ha en defensiv taktikk, ellers kan vi bli utspilt. Jeg ser på det å møte revisjonistenes fredsinitiativer som en defensiv oppgave. Vi må utforme en fredspolitik med bl.a følgende elementer: Mot begge supermaktene. Forsvar av nasjonal suverenitet. Styrka nasjonalt forsvar. Mot forhåndslagring og NATO. Støtte til alle som kjemper mot supermaktene i den tredje verden. Og ikke minst i Øst-Europa. Et hovedmål må være å avsløre ettergivenhetspolitikken og

motvirke defeatismen, og frykten for krig.

11. Noe «ungdom for fred» må vi ikke opprette fordi det ville være å prioritere for mye krefter på defensiven. Dessuten ville det være feil fordi en «ungdom for fred» aksjon høyst sannsynlig ville få en av to feilaktige linjer:

— Enten blir en «for fred» bevegelse som flørter med de tidligere omtalte pasifistiske fredsidéene.

— Eller blir en «mot Sovjet» bevegelse som utpeker Sovjet som den aggressive krigstrusselen i verden. Det ville sannsynlig bety å fjerne anti-imperialismen, gi illusjoner om USA, gå i allianse med høyre, og gi revisjonistene lett spillerom til å isolere oss fra de radikale. Mao. *Katastrofe.*

En mulighet gjenstår da for «ungdom for fred», og det er et politisk grunnlag a la det jeg gikk opp i forrige avsnitt. Men det ville ikke

være noen fredsfront. Dessuten ville det bli den minste fronten jeg har vært borti noensinne.

12. Jeg mener vi skal prioritere internasjonal solidaritet ganske høyt i arbeidet vårt. (Men andre oppgaver som interessekamp, faglig arbeid osv., er like så viktig). Og vi bør prioritere på topp er en stor solidaritetskampanje for Afghanistan. Mens vi sitter her og diskuterer krig og fred, kjemper afghanerne en uhyre viktig og faktisk framgangsrik frigjøringskamp. De gjør harde motstand enn eritreerne gjør idag, og mye bedre enn Vietnam gjorde på et så tidlig stadium i frigjøringskampen.

La oss sette igang solidaritetsarbeidet, og bruke noe Marx og Engels sa: «arbeidere og undertrykte i alle land, foren dere!!» La oss vise proletarisk internasjonalisme.

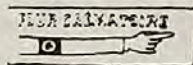
Min bestefar, som var tilhenger av ikkevold, la seg på en jernbanelinje

Min bror var bokser. Hans ikkevold var legendarisk...

Min gudefar, misjonnøren praktiserte selvfølgelig ikkevold...

Min fetter tilhørte en ikkevoldelig gruppe...

... og her har De meg!

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

...og så litt om skolepolitikken

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

GRATULERER MED OPERASJON DAGSVERK !

Fem millioner til de eritreiske flyktingene i Sudan, en stor sum for et folk som får liten internasjonal støtte. En håndfast hjelp til eritreiske flyktinger, hvis eneste ønske er å reise hjem og fortsette kampen mot Sovjets krigsmaskin.

Men Operasjon Dagsverk har betydning mye her hjemme også. For første gang har elevene vist solidaritet i praksis med et folk som har Sovjet som direkte fiende. Den anti-imperialistiske bevisstheten har

økt. For første gang deltok YLI Rød Ungdom har snakket på oppimot 50 skoler og distriktskonferanser. Det betyr tusenvis av ungdom. Ikke for å skryte, men det er et faktum at på de fleste stedene «vant»

vår linje, mot reaksjonære ideer, mot å støtte den tredje verden, mot revisjonistene som har snakka en halvtime om USA og fem minutter om Sovjet. På flere distriktskonferanser kom elever bort til oss etterpå, og ba oss besøke deres skole. Vi både snakket klarest og best. Vi har spredd 8000 av ekstraflaket av Rute 80, og solgt en god del hefter, sjøl om det kom seint. Oppslutninga om vår linje, og respekten for våre kamerater har økt.

Nå må vi bruke denne gunstige situasjonen til å bygge Rød Ungdom blant elevene. For vi er svært små og svake. Operasjon Dagsverk ga oss en enestående sjanse, og vi brukte den. Men det blir ikke noe varig solidaritetsarbeid, framgangsrik interessekamp, eller spredning av revolusjonære ideer i denne kjempesvære ungdomsgruppa før vi får flere hender og føtter å spre politikken med daglig og direkte. Før vi får flere hjerner og hjerter til å legge opp politikk tenke og sloss. Her må kamerater i distriktsstyrene, kamerater i boliglag og arbeiderlag, paritfolk hjelpe til som sirkelledere, og sirkelorganisatorer. Interesserte folk fra Operasjon Dagsverk-arbeidet må få tilbud om å gå på sirkel om internasjonal politikk (tre møter over heftet om Sovjet). Grunnsirkelen er fortsatt aktuell. Dette er den ene stolpen i skolearbeidet nå.

Men vi har erfart at elevene som var aktive i Operasjon Dagsverk fortsatt er aktive. Rød Ungdom må derfor komme med tilbud om ulik politisk aktivitet. To saker peker seg ut:

1. Skolepolitikken/interessekamp

Angrepene mot elevenes økonomiske kår i form av renter i studietida ble møtt med svære protester. Vi må tilbake til tidlig i 70-åra for å se så store og kraftige aksjoner. Denne kampen må ikke slutt fordi DNA-bossene holder på at utlånet fra Lånekassa må ned. De ser på det som «bussiness» og ikke som politikk for å skape lik rett til utdanning. Dette er en viktig prinsippkamp. Utnytt initiativene fra studentene og YLI til å lage aksjoner på skolene. I de fleste fylkene blir det nå foreslått virkelige krise-budsjetter for skolen. Stopp i utbygging av elevplasser, drastisk nedskjæring i støtte til skyssutgifter, kantiner, rengjøring, ekstra rammetimer osv. Her er det grunnlag for aksjoner. Vi bør prøve å skape et tilbud om organisering til aktivistene, enten skolepolitiske grupper (noe a la basisgrupper) som er dannet i Volda, studiesirkel i skolepolitikk, eller ulike former for opposisjonsarbeid mot NGS-ledelsen. Vi har ikke noen klar linje enda for hvordan vi vil bygge opposisjon, hvilke organisasjonsformer vi ønsker. Vi får prøve oss fram en stund og så oppsummere erfaringene. I desember er det gymnasutvalgsvalg i flere fylker, og i januar/februar kommer skolepolitisk uke og kjøret fram til NGS-landsmøtet. Vikommer med nærmere retningslinjer før jul, men diskusjonen bør absolutt starte nå.

2. Anti-imperialistisk arbeid

Mange Operasjon Dagsverk-aktivister vil fortsette med solidaritetsarbeid med folk i den tredje verden. Vi er kanskje den eneste ung-

domsorganisasjonen som driver fast anti-imperialistisk arbeid. Der- som det er stor interesse for Eritrea-gruppe på skolen, kan vi sjølsagt drive den. Ta kontakt med Solidaritet Norge-Eritrea sentralt. Vi tror imidlertid at det beste er å starte Afghanistan-arbeid. Mange steder er det alt oppretta slike komitéer. Ved å ta kontakt med den, kan dere få hjelp til informasjon og

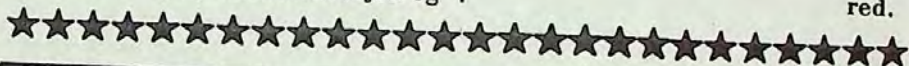
arbeidsoppgaver.

Lykke til

hilsen en i skoleutvalget

PS. Neste gang vil Bolsjevik høyst sannsynlig ha skolepolitikk som tema, og ds spesielt landsmøtene i NGS og YLI. Vi skal prøve å ha dette nummeret klart til i slutten av januar.

red.

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND. FOREN DERE!

KLASSEKAMPEN

Utgitt av ARBEIDERNE KONGUNISTPARTI (marxist leninistene)

Tilbud til nye abonnenter

Dette tilbudet gir deg avisa

hver dag 1 kv. kr.100.-	☐
-------------------------------	--------------------------

Lørdagsnr. 1/2 år kr.50.-	☐
---------------------------------	--------------------------

Sett kryss i den ruta som passer deg, og send kupongen til: Klassekampen, Boks 83 Bryn Oslo 6

GRATIS

i 1 mnd.

Navn: .....
 Adr. ....
 Postnr. ....
 Poststed .....

STEMNINGA ENDRES TIL VÅR FORDEL BLANT UNGDOMMEN. VERV TIL RØD UNGDOM – OG BYGG UT ORGANISASJONEN

Høyrebølge, passivitet og avpolitisert ungdom og vår egen elendighet er satt på spissen og stikkordsmessig den forklaringa som de siste åra har vokst fram på hvorfor vi og venstrebevegelsen har gått tilbake blant ungdommen.

Disse forholdene har utvilsomt eksistert, men arbeidsutvalget mener de ikke er dekkende for dagens situasjon.

Arbeidsutvalget vil påpeke at viktige nye stikkord for situasjonen blant både

skoleungdommen og den uorganiserte ungdommen, høsten 1980 er større åpenhet og politisk interesse. Videre mindre fordommer og hets mot ml-bevegelsen og større interesse for Rød Ungdom.

Vi mener at forholdene nå ligger til rette for å knytte kontakter med mange interesserte, starte studiesirkler, verve og bygge ut organisasjonen igjen.

ØKT ÅPENHET OG INTERESSE FOR RØD UNGDOM

I hvert nummer av Elev 70 har Rød Ungdom annonser der man kan sende inn en slipp og be om opplysninger om Rød Ungdom, eller medlemskap. Et håndfast bevis på at interessen for Rød Ungdom er økende, er den markante økningen i antallet svar vi får inn. Fra alle kanter av landet kommer det nå henvendelser i et slikt antall at hvis vi bare klarte å knytte til oss en brøkdel av de interesserte, så ville det være nok til å fylle årsplanens målsetting om å verve nye medlemmer. Denne målsetningen er satt til verving tilsvarende 25 prosent av medlemstallet. Også responsen på løpeseddelutdelinger på skolene, og det

faktum at det har blitt mye lettere å selge Rute 80, er bra tegn i tida.

Og ikke minst i arbeidet med Operasjon Dagsverk erfarte vi at det er en klar interesse for vår politikk, og hva vi står for, men at Rød Ungdom er alt for lite kjent.

ØKENDE OPPSLUTNING OM DELER AV POLITIKKEN VÅR

I arbeidet med Operasjon Dagsverk til Eritrea, har det vært folk fra Rød Ungdom på oppimot 50 skoler eller OD-konferanser. Dette var en viktig framgang i vårt eksterne arbeid, og ga oss mange viktige erfaringer. En svært viktig erfaring var at vår internasjonale politikk fant god gjenklang blant elevene, og kom

svært godt ut av møtet med både Unge Høyres varme forhold til USA og Vesten, og SUs manglende gangsyn i forholdet til Sovjet. Det er all grunn til å tro at en del av den økte interessen for Rød Ungdom skyldes vår sterke markering for Eritrea. Dette er samtidig en utfordring til oss om å bedre vårt arbeid på andre politiske nøkkelområder, ikke minst skolepolitikken. Statsbudsjettet 1981 viser at en større bevegelse mot krisepolitikken er i emning.

DET FINS UNGDOM SOM ØNSKER Å GJØRE NOE, OG SOM TRENGER RØD UNGDOM

At Rød Ungdom trenger nye medlemmer, og særlig i den videregående skolen, har det vært enighet om lenge. Men tiltross for dette, og vakkere ord i mange planer, har resultatene stort sett vært magre.

Arbeidsutvalget mener at den positive utviklingen nå gjør det som er nødvendig, også til en mulighet. Det er vår plikt å gi ungdom som er imot urett og ønsker å gjøre noe, et tilbud. Det er opp til oss i Rød Ungdom om vi kan klare å bygge Rød Ungdom til 80-åras radikale ungdomsalternativ, og hvor raskt dette kan gå.

DET TRENGS FOLK TIL ORGANISASJONSBYGGING

Et hovedpoeng i arbeidet må være å bygge skolelag, lag i ungdomsmiljøer vi ikke er nå, og lag på steder vi i dag ikke er representert.

For å klare dette må det settes i gang prosjekter som ledes av sentralstyret eller av distriktsstyrene. Det må samles folk som driver spe-

sielt med oppsøkende virksomhet, leder sirkler og hjelper lag i gang. Dette betyr at vi mener at en del folk som i dag jobber i lag eller kanskje bare er i lag uten å få oppgaver, i større grad knyttes til grupper eller utvalg som har organisasjonsbygging som spesialfelt. Slike utbyggingsgrupper må etterhvert som de kommer i gang, få et nært forhold til den politiske ledelsen for feltet de jobber på.

PRIORITER STUDIESIRKLER OG VERVING OVERALT DET ER MULIG

Operasjon Dagsverk brakte oss i kontakt med mange ungdommer som ble interessert i aktivt arbeid mot imperialismen. Mange av disse har fremdeles ikke fått direkte tilbud om å være med på Rød Ungdom-sirkel. Hftet «Et ledd i en global strategi?» om verdenssituasjonen og Sovjet, må brukes mer i arbeidet med å arrangere små sirkler. Grunnsirkelen vår «Hvorfor sosialisme» er fremdeles bra, problemet er at den ikke brukes. Alle lag som kjenner folk som det er mulig å få med på sirkel, må straks prioritere dette arbeidet høyt.

Etter vår mening betyr dette å prioritere en sirkel høyt minst to ting:

- Å bruke de beste kreftene i laget til å ha ansvaret for å lede sirkelen, og ha kontakt med sirkeldeltakerne for å verve dem til Rød Ungdom.
- Å legge opp eksternt arbeid fra laget sin side rundt studiesirkelen, for å trekke sirkeldeltaker-

ne med i praktisk arbeid. Det kan bety forskjellige ting, f.eks. salg av Rute 80, stand for Afghanistan, et åpent møte om Alta-saken osv.

ORGSNISANJONSBYGGING OG ANDRE OPPGAVER

Det å verve medlemmer til Rød Ungdom, er selvsagt bare en av løsningene på våre problemer og oppgaver. At Rød Ungdom skal ha en politikk og et miljø som gjør at folk vi klarer å knytte til oss, er en minst like stor utfordring. Løsningen på det kan vi bare finne gjennom arbeid og utveksling av erfaringer etter hvert.

Det at Rød Ungdom driver politisk arbeid på felter som skole og miljø, Alta, Afghanistan, driver bedre studiearbeid, hever det teoretiske nivået, — alt dette er viktige områder for at Rød Ungdom skal bli et bra ungdomsforbund og et bra tilbud.

På disse områdene kan også lag som har hatt små muligheter til å få raske gjennombrudd i verving, yte verdifulle bidrag til at Rød Ungdom skal gå framover. Men hovedsaken er at vi nå utnytter mulighetene som finnes, og den positive utviklingen.

Loddet er kastet.

Arbeidutvalget i
Rød Ungdom

Bygg ut Rød Ungdom!

*****

FORSLAG TIL NY SIKKERHETSINSTRUKS FOR RØD UNGDOM

*****

NYE RETNINGSLINJER FOR SIKKERHET

Det siste året har Rød Ungdoms sikkerhetsarbeid gått merkbart tilbake. Sentralstyret har sin del av skylden for dette. Legalismen har fått stort innpass i ungdomsforbundet, og den truer med å legge hele organisasjonen åpen for overvåkningspolitiet. Sentralstyret mener at tiltakene med å opprette talsmenn lokalt og sentralt har vært riktig. Dette offentlige nettet bør snarere styrkes enn svekkes. Men på flere områder skjer det en oppløsning og liberalisering som ikke er begrunnet politisk.

I sine forsøk på å praktisere en sikkerhetspolitikk har Rød Ungdom gjort feil i retning av for mye hemmelighetskremmeri.

I dag er hovedfeilen illusjoner om borgerskapet og dårlig sikkerhetsarbeid. Sentralstyret mener at den eneste veien å gå for å rette opp disse feilene er å diskutere en helhetlig sikkerhetslinje for ungdomsforbundet. Vi ber lagene diskutere disse retningslinjene for å få fram alle motsigelser som eksisterer rundt vårt sikkerhetsarbeid. Drives det overvåkning mot Rød Ungdom i dag? Hvilke behov skal Rød Ungdoms sikkerhetsarbeid fylle? På hvilke områder vil ungdomsforbundets sikkerhetskrav være forskjellig fra partiets? Sentralstyret pålegger lagene å diskutere disse retningslinjene for sikkerheten innen

utgangen av januar.

OVERVÅKNINGEN ER OMFAT- TENDE

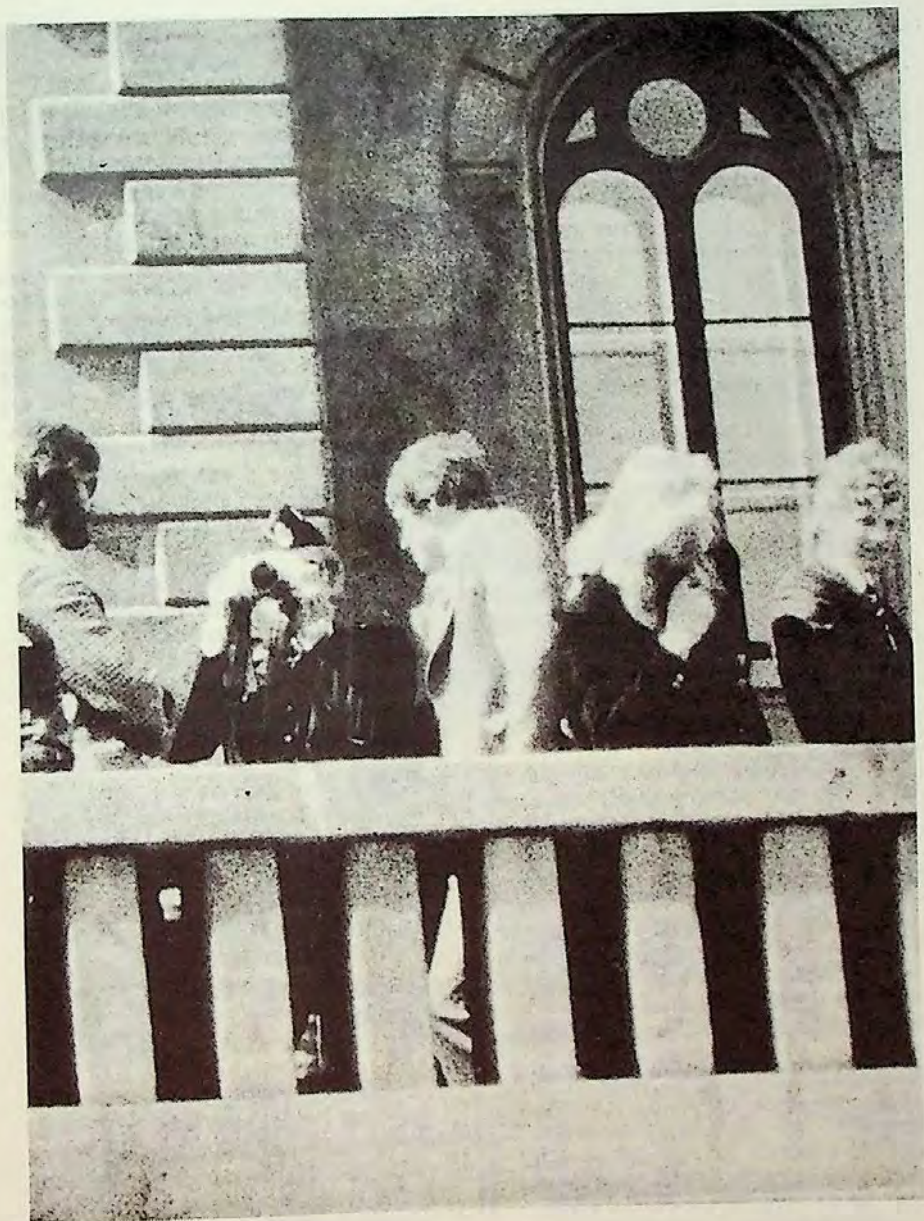
I Dagbladet 14. oktober i år, opplyses det at overvåkningspolitiet i Oslo har teknisk kapasitet til å avlytte minst 60 telefonsamtaler samtidig. Samtalene blir tatt opp av båndopptakere som er montert i Overvåkningssentralen i Politihuset på Grønland.

Det er videre kjent at overvåkningspolitiet har klipparkiv fra samtlige norske aviser og tidsskrifter. Der oppbevares navn og bilde på alle «interessante» personer. Denne virksomheten drev overvåkningspolitiet gjennom den såkalte «studiegruppa Edda». Denne «studiegruppa» abonnerte på alle aviser og tidsskrifter. De ble tvunget til å slutte å bruke dette navnet, og abonnerer nå direkte til overvåkningspolitiet.

Ellers har overvåkningstjenesten spioner og fotografer som dekker demonstrasjoner og driver skygging. Vi henviser til heftet «Søkelys på SIPO» av Sigurd Allern, som gir en grundig dokumentasjon av overvåkningens arbeid.

KARTLEGGING I FREDSTID BLIR BRUKT UNDER EN OKKU- PASJON

I krisetider, ved en revolusjonær si-

SIPO ER ALTID DER DET SKJER.

tuasjon og ved en eventuell okkupasjon av Norge, vil borgerskapet og fremmede makter få bruk for overvåkingen som er drevet i fredstid. Fra okkupasjonen av Danmark under siste krig, er det kjent at overvåkningspolitiet arkiver ble overlatt tyskerne, og tusenvis av kommunister og progressive mistet livet. Derfor blir sikkerhetspolitikken vi driver i dag et spørsmål om liv eller død i en fremtidig skjerpet situasjon.

I dag gir også en riktig sikkerhetspolitikk våre medlemmer en beskyttelse mot oppsigelser og yrkesforbud. Det er ikke få som har blitt nektet jobb fordi de har vært kjent som progressive.

AKTIVT SIKKERHETSARBEID

Dette er i korte trekk begrunnelsen for en revolusjonær sikkerhetspolitikk. Vi mener det er spesielt viktig å innse at sikkerhetspolitikken til syvende og sist er et spørsmål om at folk kan bli sendt i døden under en okkupasjon av Norge.

Vår sikkerhetspolitikk innebærer at vi ikke gir opplysninger om medlemstall, organisasjonsoppbygging, hvem som er medlemmer og hvem som er tillitsmenn. Vi ønsker ikke å offentliggjøre medlemmer av organisasjonen unødvendig. Vi ønsker heller ikke å offentliggjøre diskusjoner og vedtak som kan bli brukt for å skade organisasjonen.

Men vår sikkerhetspolitikk er også *aktiv*. Ved siden av at vi ikke offentliggjør organisasjonen, må vi også gjøre noe aktivt for å beskytte den.

MOTSETNING MELLOM SIKKERHETSARBEID OG EKSTERNT ARBEID

I enkelte tilfeller vil vår sikkerhetslinje komme i motsetning til behovet for å markere oss, stå fram offentlig og vinne oppslutning og medlemmer. Uten at folk står fram offentlig med Rød Ungdoms politikk i aviser, på skoler og arbeidsplasser, blir det vanskelig å vinne oppslutning for ungdomsforbundet.

På lang sikt er også et stort ungdomsforbund den beste sikkerheten. Ungdomsforbundet må ha en politikk som gjør det lettest mulig for ungdommen å komme i kontakt med organisasjonen. Derfor må vi ha offentlige medlemmer og adresser.

Behovet for å stå fram offentlig kommer derfor i motsetning til sikkerhetsarbeid. Vi må derfor innse at det alltid vil være kamp og motsetninger mellom eksternt og sikkerhetsarbeid. Sentralstyret mener at ungdomsforbundet bør være mer åpent enn partiet. Vi mener at det er riktig at hvert lag skal ha en offentlig person. Men i dag er hovedproblemet at vi gjør det altfor lett for borgerskapets overvåking. På mange måter kan en si at vi verken greier å stå framskikkelig eksternt, — eller beskytte den organisasjonen vi har. Hele organisasjonen må ta alvorlig på dette problemet.

RETNINGSLINJER FOR SIKKERHETEN

Sentralstyret har vedtatt disse retningslinjene:

1. Alle lag skal ha en offentlig talsmann som f.eks. kan avbildes i Rute 80. Laget kan søke distriktsstyret om dispensasjon fra dette pålegget. Resten av laget kan stå fram som medlemmer av Rød Ungdom overfor venner og skolekamerater, men disse skal ikke avbildes i aviser, søke om stand-

Moderat ungdom stiller med eget utstyr, når de tror de kan få med seg noen godbiter. (deg).

*****
tillatelse, etc. Hvis laget skal ha mer enn én offentlig talsmann (f.eks. pga. søknad om kommunal støtte) må dette godkjennes av distriktstyret eller sentralstyret.

2. Medlemmene skal ha dekknavn på lagsmøter og i andre interne sammenhenger. Dette skal være et fast dekknavn som f.eks. kan gjelde for et år av gangen. Medlemmene kan bruke dette navnet

når de skriver i Bolsjevik etc.

3. I vanlige fall skal lagsmøter avholdes hjemme hos et av medlemmene i laget. Åpne møter kan selvsagt avholdes i offentlige lokaler. Lagsmøtene bør være mest mulig nøytrale i den forstand at en ikke har på seg merker, parkerer biler rett utenfor møtestedet etc.
4. Innkalling til medlemsmøter skal skje fra hånd til hånd, ikke over telefon eller pr. post. I spesielt store eller geografisk spredte lag, kan innkalling, eller deler av innkalling (til noen medlemmer) skje pr. post. Laget må søke distriktsstyret om en slik godkjenning.
5. Almen regel er at det prates minst mulig om lagets virksomhet utenom lags og styremøter. Telefon skal brukes minst mulig.
6. Alle lag skal ha et internt medlem. Dette medlemmet skal delta på lagsmøter og annen lagsvirksomhet, men skal ikke stå fram som Rød Ungdom-medlem utad, heller ikke overfor skolekamerater etc. Dette medlemmet skal ha internadressen for laget. Lagsstyret skal ha ansvar for at laget til enhver tid har et slikt medlem. Laget kan søke distriktsstyret, eller sentralstyret om dispensasjon fra dette pålegget.

RETNINGSLINJER FOR INTERNMATERIELL

1. Medlemsbladet Bolsjevik kan i enkelte tilfeller sendes pr. post. Bolsjevik kan vises til sympatisører av Rød Ungdom som vi ønsker skal bli medlem. Medlemmene kan spare på enkelte nummer av bladet.
2. Alt annet materiell, som direktiver etc., skal, hvis ikke annet er opplyst, makuleres etter lesning.
3. Lagsstyrene skal opprette lagsmappe som skal inneholde årsplaner, kontingentskriv, styreskriv, Bolsjevik og annet materiell som merkes «lagsmappe».

PÅLEGG TIL LAGENE

1. Diskuter Rød Ungdoms sikkerhetspolitikk, og denne sikkerhetssinstruksen.
2. Inndel laget i tre kategorier: a) offentlig talsmann, b) én intern, c) resten av laget som er Rød Ungdommere i forhold til venner og skolekamerater.

Sentralstyrets arbeidsutvalg

For balansens
også med et
i aksjon.

skyld har vi
bilde av KGB

Debatt

til sentralstyret:

Styret i Bærum Rød Ungdom har diskutert spørsmålet om statsstøtte og sentralstyretsbehandling av denne saken. Utgangspunktet er at vi ikke er fornøyd.

Spørsmålet om statsstøtte har vært viktig prinsippsspørsmål for Rød Ungdom gjennom historia. Hele tiden i økonomidiskusjoner har dette vært oppe, nettopp for at kamrater skal skjønne viktigheten av å være uavhengig av den borgerlige staten, og derfor yte mer til Rød Ungdom. Det står heller ikke til å nekte for at det internt har vært en utprega stolthet over at vi har vært sjølberga.

Nå varsles det altså retrett på dette spørsmålet, og vi skjønner alle hvorfor, –kassa er tom.

Hvis situasjonen hadde vært den at Rød Ungdom hadde en velordna økonomi, kontingentnivået var som i –76, så hadde dette linjeskiftet ikke kommet. Å si noe annet er pisspreik.

Nettopp det forhold at økonomien og økonomiarbeidet er dårlig i organisasjonen må gi grunn til ettertanke. Vi innrømmer da at vi ikke er istand til å drive organisasjonen

uten statens hjelp, dette er et politisk tilbaketog, og må settes opp mot prinsippet «sette tæring etter næring». Slik bør motsigelsen stilles.

Hvis vi skal gå til staten etter penger, så bør dette være et resultat av diskusjon blant alle medlemmer. Vi er kjent med at det har vært diskusjoner på distriktsnivå, men dette er ikke nok. Hvis ikke diskusjonen går ut til alle medlemmer, blir resultatet av statsstøtte et enda dårligere økonomiarbeid, et tragisk resultat dere neppe ønsker.

Et annet innlysende poeng er at deres framgangsmåte er lite demokratisk, det blir tatt avgjørelser på et viktig prinsippsspørsmål uten å gå ut til medlemmene.

Hvis vi mottar statsstøtte, hvordan skal da pengene brukes?

- Hvor mye skal vi gi til partiet?
  - Hvor mye skal forbruket vårt øke?
  - Skal statsstøtten bare brukes til investeringer?
  - Skal vi spare støtten og bare bruke renteinntektene?
- Dette er viktige spørsmål, og på hvilken måte de blir løst på vil i høy grad avgjøre hvor mye Rød Ung-

dom blir avhengig av staten.

Vår mening er at dere har behandlet dette spørsmålet klønete og etter en feil politikk. Dette kan enda rettes opp, og vi håper dere gjør det. Og husk, vi har enda ikke gått ende-

lig ut mot statsstøtte, dette er noe vi er usikre på, vi angriper bare behandlingsmåten.

Kommunistisk hilsen,
Bærum-styret v/E [redacted]

Til Bærum Rød Ungdom,

Diskusjonen om statsstøtte ble tatt opp i Bolsjevik i vår, og alle lag ble bedt om å behandle saken. Forholdsvis få uttalelser kom inn. I tillegg er det diskutert på distriktsnivå som dere nevner. Jeg er enig i at behandlingen kunne vært bedre, men det er feil om dere sier at diskusjonen ikke har gått ut til medlemmene.

Jeg mener i likhet med dere at det alvorligste problemet med å motta statsstøtte er det dårlige økonomiarbeidet som drives i Rød Ungdom. Skal vi i det hele tatt motta støtte, må vi forbedre vårt eget økonomiarbeid, og sikre et regelmessig kontingentarbeid. Vedtaket fra sentralstyrets arbeidsutvalg tok opp dette i siste nummer av Bolsjevik.

Ellers virker det som dere har inntrykk av at statsstøtte kommer til å bli forholdsvis mye penger. Det som i første rekke blir aktuelt er

grunnstønad fra staten og det er ca. 60 000 kroner, og det er *under* det beløpet vi i dag mottar fra partiet. Så statsstøtten kommer ikke til å forbedre Rød Ungdoms økonomiske stilling. Jeg tror ikke at vi kan bruke en eventuell statsstøtte bare til investeringer. Det er den daglige driften, utgivelse av materiell, muligheten for reising, etc. som den dårlige økonomien idag går ut over.

Til opplysning: det er partiets landsmøte som avgjør spørsmålet om statsstøtte.

Ellers håper jeg dere går ut med et klart standpunkt i spørsmålet om støtte eller ikke.

O [redacted] sentralstyret

PS: Å sette «tæring etter næring» for Rød Ungdoms del betyr nedleggelse. (Partiets støtte skulle dokumentere det).

NB! Beskjed.
HER KUNNE DITT
SYN STÅTT. BENYTT
SJANSEN NESTE NR. AV
BOLSJEVIK.

